

Luceafărul

Săptăminal editat de Uniunea Scriitorilor
din Republica Socialistă România

Mesajul de Anul Nou adresat întregului nostru popor la posturile de radio și televiziune de tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU

Dragi tovarășii și prieteni,
Cetățeni ai Republicii Socialiste România,

Am deosebită plăcere ca, în numele Comitetului Central al partidului, al Consiliului de Stat și Guvernului, precum și al meu personal, să adresez tuturor oamenilor muncii, întregului nostru popor, cu prilejul Anului Nou, cele mai calde felicitări și cele mai bune urări.

Incheiem anul 1986 cu satisfacția unor noi realizări pe calea dezvoltării economico-sociale a patriei, a fâșierii societății socialiste multilaterale dezvoltate și a comunismului pe pământul românesc. În condițiile economice internaționale grele, am reușit, prin munca unită a întregului popor, să realizăm o creștere a producției industriale de peste 7 la sută față de anul trecut, să obținem progrese însemnate în sporirea productivității muncii și ridicarea nivelului tehnic și calitativ al produselor, în creșterea eficienței economice și a veniturilor naționale. În agricultură, am obținut cea mai mare recoltă de cereale din istoria țării — de peste 28 milioane tone. Au continuat să se dezvolte învățământul, știința, cultura, întreaga viață economică și socială a țării.

Toate aceste realizări evidențiază cu putere justetea politicii generale a partidului nostru, care, aplicând în mod creator adevăratele și legitimele obiective la realitățile și condițiile concrete din România, își îndeplinește cu cinste misiunea istorică de a conduce națiunea română pe calea socialismului și comunismului, a independenței, bunăstării și fericirii. Privind retrospectiv activitatea desfășurată în acest an, putem aprecia că 1986 — primul an al celui de-al 8-lea cincinal — a fost un an în care poporul nostru, constructor constient al socialismului, și-a demonstrat încă o dată, prin fapte, voința și capacitatea sa de a învinge orice greutăți și de a asigura mersul neabătut înaintea societății noastre pe calea dezvoltării sale materiale și spirituale, a civilizației socialiste.

Pentru toate aceste realizări, adresez, din toată inima, eroicei noastre clase muncitoare, tărâniilor, intelectualității, tuturor oamenilor muncii, întregului nostru popor, cele mai calde felicitări și urări de noi și tot mai mari succese în activitatea viitoare consacrată progresului și înfloririi patriei socialiste.

Dragi tovarășii și prieteni,

Începăm cel de-al doilea an al actualului cincinal cu un program de largă perspectivă, temeinic fundamentat, de muncă și acțiune revoluționară. În vederea realizării în cele mai bune condiții a importanțelor obiective cuprinse în planul și programul pe 1987 se impun măsuri organizatorice ferme pentru dezvoltarea intensivă a întregii economii, accentuarea puternică a laturilor calitative ale activității economice, promovarea în producție a celor mai noi eucerii ale revoluției tehnico-științifice, creșterea productivității muncii și sporirea eficienței în toate sectoarele. Sint necesare măsuri hotărâte pentru întărirea ordinii și disciplinei, creșterea răspun-

derii și spiritului revoluționar în vederea înlăturării programelor de perfecționare a organizării muncii și de modernizare a producției, de ridicare a nivelului tehnic și calitativ al produselor, de aplicare a noului mecanism economic, a normativelor economico-financiare, a autoconducerii și autogestunii muncitorești. Trebuie să perfecționăm în continuare și să folosim și mai larg cadrul democratic care asigură participarea nemijlocită la organizarea și conducerea producției, a întregii vieți economico-sociale, a tuturor oamenilor muncii în calitatea lor de proprietari, producători și beneficiari direcți a tot ceea ce se realizează în societatea noastră. O preocupare de prim ordin trebuie să o constituie realizarea în cele mai bune condiții a producției de export, dezvoltarea activității de comerț exterior și cooperare economică internațională, a colaborării în C.A.E.R. pe baza Programului complex al progresului tehnico-științific, până în anul 2000, sporirea participării României la schimbul mondial de valori.

Disponem de tot ce este necesar pentru înlăturarea în bune condiții a tuturor obiectivelor și prevederilor înscrise în planul de dezvoltare economică și socială a țării pe 1987. Să luăm toate măsurile pentru a asigura, chiar din primele zile, îndeplinirea exemplară a tuturor acestor prevederi! Să ne angajăm în modul cel mai înalt în lupta pentru ridicarea la un nivel superior de calitate și eficiență a întregii activități din industrie, agricultură, din întreaga economie! Să desfășurăm larg noua revoluție tehnico-științifică, noua revoluție agrară, noua revoluție de dezvoltare a societății noastre socialiste! Să facem astfel încât anul 1987 să marcheze, prin realizările ce le vom obține în toata omenia vieții economice și sociale, o etapă importantă pe calea înlăturării obiectivelor stabilite de Congresul al XIII-lea al partidului privind trecerea României la un stadiu superior de dezvoltare — cel de țară socialistă mediu dezvoltată — realizarea unei noi calități a muncii și vieții întregului nostru popor!

Dragi tovarășii și prieteni,

În anul 1986, situația internațională s-a menținut deosebit de gravă și complexă. A continuat cursa înarmărilor, inclusiv a înarmărilor nucleare, s-au menținut și chiar s-au amplificat o serie de conflicte și focare de tensiune din diferite regiuni ale lumii, au avut loc noi manifestări ale politicii de forță, de amestec în treburile interne ale altor state. Încălcându-se interesele de pace și securitate ale popoarelor, în Europa și în alte părți ale lumii s-au amplasat noi rachete nucleare și arme de distrugere în masă, au continuat experiențele nucleare și acțiunile de extindere a cursei înarmărilor în spațiul cosmic. Narii amenințatori ai unui război nuclear pustitor continuă să plutească la orizonturile planetei noastre.

În fața acestor grave primejdii la adresa vieții și civilizației întregii omenii, s-a intensificat lupta forțelor înaintate, progresiste de pretutindeni, a tuturor popoarelor, a opiniei publice mondiale, pen-

tru oprirea cursului periculos al evenimentelor spre încordare și război, pentru afirmarea fermă a politicii de pace, de colaborare, de apărare a dreptului suprem al oamenilor, al națiunilor — la viață, la pace, la existență liberă și demnă.

Evenimentele anului 1986 cu demonstrat, încă o dată, cu putere, că problema fundamentală a epocii noastre o constituie oprirea cursei înarmărilor, trecerea la dezarmare, în primul rând la dezarmarea nucleară, apărarea păcii și vieții popoarelor. Este mai necesar ca oricând ca popoarele lumii să-și unească eforturile, să conlucreze cit mai strins pentru a determina să se treacă în mod real la soluționarea problemelor dezarmării, indeosebi nucleare. România a salutat și sprijinit propunerile Uniunii Sovietice privind lichidarea, în mai multe etape, până în anul 2000, a tuturor armelor nucleare și consideră că trebuie depuse în continuare toate eforturile pentru ca, pornindu-se de la concluziile întâlnirii sovieto-americane la nivel înalt din Islanda, să se ajungă, într-un timp cit mai scurt, la înțelegerea corespunzătoare care să deschidă calea lichidării armelor nucleare și a reducerii substanțiale a armelor convenționale.

Trebuie făcut totul pentru ca anul 1987 să fie un an în care să se treacă hotărât de la declarații, la fapte concrete de dezarmare! România apreciază că este posibil ca, în 1987, să se ajungă la un acord în problema rachetelor cu rază medie de acțiune în Europa.

În mod deosebit considerăm că trebuie intensificată activitatea pentru încetarea experiențelor nucleare — ca un prim pas pe calea dezarmării, a eliminării pericolului nuclear.

Prin votul său unanim, exprimat în cadrul referendumului național de la 23 noiembrie, poporul nostru a demonstrat că este hotărât să lupte pentru dezarmare, pentru pace, România fiind prima țară din cadrul celor două blocuri militare care a trecut efectiv la reducerea cu 5 la sută a efectivelor, armamentelor și cheltuielilor militare. Avem satisfacția că această inițiativă a poporului român a găsit un puternic ecou pe plan internațional — și ne exprimăm convingerea că ea va constitui un îndemn și pentru alte state de a trece la măsuri reale de dezarmare.

În viața internațională sint multe probleme complicate și grele, care trebuie soluționate cu participarea activă a tuturor statelor, fără deosebire de mărime sau orânduire socială. Trebuie făcut totul pentru excluderea forței și amenințării cu forța din relațiile internaționale și rezolvarea tuturor problemelor litigioase dintre state numai pe calea pașnică, a tratativelor. De asemenea, se impune să fie intensificate eforturile și acțiunile îndreptate în direcția lichidării subdezvoltării și instaurării noii ordini economice mondiale.

Este necesar să crească și mai mult rolul Organizației Națiunilor Unite, al altor organisme internaționale în soluționarea democratică, în spiritul păcii și colaborării, a marilor probleme ce confruntă lumea contemporană.

În ce o privește, România este hotărâtă să întărească continuu conlucrarea cu toate țările socialiste, cu țările în curs de dezvoltare și nealiniate, precum și cu statele capitaliste dezvoltate, în spiritul principiilor coexistenței pașnice. Situați ferm — ca și până acum — la baza tuturor relațiilor noastre cu celelalte

state, principiile depline egalități în drepturi, respectului independenței și suveranității naționale, neamestecului în treburile interne și avantajului reciproc. În spiritul și pe baza acestor principii, vom conlucra larg cu toate popoarele și țările lumii, cu forțele iubitoare de pace de pretutindeni, pentru afirmarea fermă a politicii de dezarmare, de colaborare și securitate internațională, pentru o lume fără arme și fără războaie, a păcii și înțelegerii între toate națiunile planetei.

Dragi tovarășii și prieteni,
Cetățeni ai Republicii Socialiste România,

Fie ca anul 1987 să reprezinte pentru poporul nostru un an de noi și tot mai bogate realizări, de mari victorii în înlăturarea hotărârilor Congresului al XIII-lea, a mărețelor obiective ale edificării socialismului și comunismului pe pământul României!

Fie ca anul 1987 să aducă tuturor popoarelor lumii împlinirea năzuințelor și aspirațiilor lor legitime de a trăi și munci într-un climat de înțelegere și largă colaborare internațională, deplină securitate și pace!

Cu prilejul Anului Nou, vă urez, din toată inima, dragi compatrioți, succese și realizări tot mai bogate pe calea progresului și înfloririi patriei noastre socialiste, libere, independente și suverane! Vă urez, tuturor, satisfacții depline în muncă și viață, multă sănătate și fericire!

LA MULȚI ANI!

OMAGIU

Peste tot în țară, timpul nostru înseamnă înflorire într-o frumusețe de gând și de faptă. Peste tot în țară, pe toate fronturile muncii și construcției, oamenii își asumă valorile noului, ale științei, cu ambiția și convingerea nestrămutată că numai astfel pot desăvirși chipul viitor al patriei, ca o oglindă a visului nostru de a trăi demn și prosper, pașnic și înțelept, în rindul națiunilor lumii. În această deschidere națională spre învățământ, spre știință și cultură, se află încorporată activitatea de strălucit militant politic și om de știință de recunoaștere internațională a tovarășei Elena Ceaușescu. Geografia nouă a României socialiste cuprinde, în conturul ei de țară a creației

libere, cetăți ale științei, cercetării și școlii în a căror continuă dezvoltare după legile progresului și gândirii revoluționare, recunoaștem în permanentă contribuția Fiicei Patriei ce și-a făcut din slujirea acestor înalte idealuri crez de muncă și viață comunistă. Alături de tovarășul Nicolae Ceaușescu, Bărbatul care a dat identitate deplină istoriei noastre într-o epocă de armonică împlinire a tuturor viselelor visate de poporul român în existența sa multimilenară, tovarășa Elena Ceaușescu oferă tuturor generațiilor națiunii române un vibrant model de patriotism, de devotament nețărmurit pentru cauza viitorului comunist al

Nicolae Dan Frunteclată

Continuare în pag. a 3-a

Imagine simbol de la tradiționala manifestare din preajma Anului Nou.

CU O NEMĂRGINITĂ IUBIRE

Pe fruntea lumii
își desfăce corola
o nemărginită iubire
pentru Fiica Patriei,
a acestui pământ încercat
ccrotind pe cel
ce luptă și construiește
cu o vocație fără egal
garoafe, trandafiri de lumină
pentru ochiul senin
pentru inima clară
garoafe, trandafiri, lilia:
ii aducem în dar
în potire de inimă de vară
acum, la începutul de an
cu o nemărginită iubire...

Victoria Milesco

MĂRTURII ALE UNUI
STRĂLUCIT PRESTIGIU

În pagina a 3-a

MĂRTURIILE UNUI STRĂLUCIT PRESTIGIU

In lupta neînfricată a partidului, evenimentele revoluționare din deceniul al patrulea au adus în prim-planul mișcării comuniste și muncitorești din România personalitatea eroică a tovarășului Nicolae Ceaușescu. De atunci n-a fost moment mai important în întreaga activitate a partidului, la care strălucit militan, tovarășul Nicolae Ceaușescu, să nu fi participat activ, avîntîndu-se cu curaj în primele rînduri ale luptei revoluționare.

În acea perioadă, tînăra muncitoare Elena Petrescu (Ceaușescu), venită în Capitală din comuna Petrești, județul Dimbovița, și-a ales, cu peste 45 de ani în urmă, un exemplar drum în viață, urmînd cu deplină încredere partidul comunistilor, care se bucura atunci de adieziunea întregii clase muncitoare, a țărînimii muncitoare, a intelectualității progresiste, a tuturor forțelor înaintate ale poporului, fiind mereu alături de tovarășul Nicolae Ceaușescu. Emoționantă este evocarea acelor momente de către însăși tovarășa Elena Ceaușescu: „Am avut marea fericire ca încă din perioada ilegalității, să lucrez nemijlocit alături de tovarășul meu de viață, care a constituit pentru mine un înalt exemplu de dirigenție și dăruire totală în lupta revoluționară, de neștrămătuță încredere în victoria cauzei drepte a clasei muncitoare, a partidului nostru.”

În pragul celui de al doilea război mondial, memorabila demonstrație antifascistă de la 1 Mai 1939, de puternic răsunet politic pe plan intern și internațional, în organizarea căreia rolul hotărîtor a revenit tovarășului Nicolae Ceaușescu, a prefăcut puternic personalitatea marelui conducător de mai tîrziu al partidului și poporului român. În acele momente cruciale ale luptei pentru apărarea suveranității și independenței naționale s-au reafirmat colitățile de eminent militant revoluționar ale tovarășei Elena Ceaușescu, care a participat cu înflăcărat patriotism alături de tovarășul Nicolae Ceaușescu la toate marile acțiuni antifasciste și antirăzboinice pentru apărarea integrității teritoriale a țării, a însăși ființei naționale a poporului român. Această luptă diră, plină de devotament și spirit de sacrificiu, a continuat în anii grei ai războiului, pînă la victoria revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă de la 23 August 1944, care a deschis un drum nou, luminos în istoria milenară a poporului român. În marile bătălii pentru cucerirea puterii politice și economice, alături de tovarășul Nicolae Ceaușescu, s-a afirmat puternic tînăra revoluționară Elena Ceaușescu, printr-o participare activă la înfăptuirea marilor transformări sociale ce conturau zorii victoriei socialismului în România.

Alături în primele rînduri ale construcției noii societăți, tovarășa Elena Ceaușescu a înțeles un adevăr profund: că socialismul și comunismul nu pot fi edificate fără oameni cu o înaltă pregătire politică și profesională. Activitatea sa politică s-a împletit strîns, în toți acești ani, cu o mare pasiune pentru știință.

În noua eră deschisă de Congresul al IX-lea al partidului, de cînd în fruntea partidului și a statului nostru se află tovarășul Nicolae Ceaușescu, și care se constituie ca perioadă a celor mai grandioase transformări politice, economice și sociale din întreaga istorie a patriei noastre, s-au afirmat puternic colitățile de excepție ale tovarășei Elena Ceaușescu, valorificate în cele mai diferite domenii ale activității politice, sociale, științifice și culturale. Se poate spune că nu există moment important în care tovarășa Elena Ceaușescu să nu-și fi adus o contribuție deosebită. Remarcabile sînt rodnicele vizite de lucru pe care intelectul nostru conducător, tovarășul Nicolae Ceaușescu, împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu, le efectuează în județele țării, în fabrici, pe ogare, în unități de cercetare și proiectare, de învățămînt și culturale. De fiecare dată au fost indicate noi direcții, obiective, căi și modalități de acțiune.

Tovarășei Elena Ceaușescu i-au fost încredințate înalte funcții de partid și de stat, fiind aleasă membru al Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R., prim viceprim-ministru al

Guvernului, președinte al Consiliului Național al Științei și Învățămîntului. În toate aceste funcții importante, a participat activ la elaborarea și înfăptuirea politicii interne și externe a partidului și statului nostru.

Tovarășea Elena Ceaușescu îndrumă cu înaltă răspundere și competență domeniul hotărîtoare pentru dezvoltarea economico-socială a țării: cercetarea științifică, învățămîntul și cultura. În cercetarea științifică, tovarășa Elena Ceaușescu s-a angajat cu toate forțele în realizarea unui proiect ce avea să dobîndească în final o valoare de exemplu pentru întreaga concepție de organizare a cercetării românești: Institutul de cercetări chimice din București, creat în anul 1971, a asimilat în sfera sa de activitate domeniul proiectării de profil, a pilonilor tehnologici, al unor unități destinate fabricării unor produse speciale de mic tonaj, de mare finete și valoare, catedre de specialitate din domeniul tehnologiei chimice și al ingineriei chimice și a devenit astfel, sub conducerea tovarășei Elena Ceaușescu, Institutul Central de Chimie.

Întreaga activitate a Institutului Central de Chimie s-a dovedit deosebit de eficientă prin legarea tot mai strînsă a cercetării științifice de producție, prin scurtarea perioadei de materializare a rezultatelor cercetării în practică, prin elaborarea unui mare număr de tehnologii noi care stau și astăzi la baza proceselor ce au loc în numeroase unități din industria chimică, prin pregătirea corespunzătoare a cadrelor și, deosebi, a specialiștilor de învățămînt superior. După modelul Institutului Central de Chimie, au luat ființă și alte institute centrale în alte ramuri ale economiei naționale, precum și în unele domenii ale științelor fundamentale: matematică, fizică, biologie, iar în alte sectoare de activitate au fost înființate academii de profil: Academia de Științe Sociale și Politice, Academia de Științe Medicale, Academia de Științe Agricole și Silviculturale, Institutul Central de Științe și Academii de profil fiind acela de a coordona activitatea de cercetare în domeniile respective.

Coordonarea activității de cercetare la nivel național a revenit Consiliului Național pentru Știință și Tehnologie, organ de partid și de stat, care înfăptuiește politica partidului și statului, în domeniul științei și al ingineriei tehnologice. În calitate de președinte al Consiliului Național pentru Știință și Tehnologie, tovarășa academician doctor inginer Elena Ceaușescu a desfășurat o bogată și rodnică activitate. Îmbinînd munca de concepție cu cea organizatorică, a mobilizat exemplar întregul potențial științific al țării pentru a sluji cu promptitudine și eficiență amplu proces de făurire a civilizației socialiste, a unei industrii moderne, a unei economii înfloritoare, pentru afirmarea plenară a prestigiului științei românești în lume. Un rol precumpănitor a avut tovarășa Elena Ceaușescu în elaborarea programelor prioritare de cercetare științifică și dezvoltare tehnologică și în traducerea în viață a acestor programe.

În cadrul preocupărilor de perfecționare a conducerii tuturor domeniilor de activitate și de dezvoltare a democrației muncitorești-revoluționare, cu prilejul primului Congres al științei și învățămîntului, s-a creat un organism unic de conducere democratică - Consiliul Național al Științei și Învățămîntului din Republica Socialistă România. Prin această măsură s-a asigurat o conlucrare mai bună și permanentă între știință și învățămînt, în realizarea progresului tehnico-științific și în introducerea mai rapidă în producție și învățămînt a celor mai noi cuceriri ale științei și cunoașterii umane în general deschizîndu-se o perspectivă nouă activității de cercetare științifică și învățămîntului.

Congresul a ales în unanimitate pe tovarășa academician doctor inginer Elena Ceaușescu în calitate de președinte al Consiliului Național al Științei și Învățămîntului. Această alegere constituie cheuză sigură a înfăptuirii la nivelul celor mai înalte exigențe a programelor de cercetare stabilite de Congresul al XIII-lea al partidului, a dezvoltării în continuare a științei și învățămîntului.

Tovarășea Elena Ceaușescu a adus o serie de contribuții științifice originale, deosebi în

domeniul chimiei, reunite în volume ce au fost traduse și publicate în R.F. Germania, Grecia, Italia, Anglia, Austria, Elveția, Turcia, Japonia, R.P. Chineză, Mexic, U.R.S.S., Franța, R.S. Cehoslovacă etc. Aceste volume, tratînd probleme de strictă specialitate din domeniul sintezei și caracterizării compușilor macromoleculari, al chimiei și tehnologiei polimerilor, al polimerizării stereospecifice a izoprenului etc., abordează importante aspecte teoretice care au fost materializate în industria chimică din țara noastră.

În semn de supremă recunoaștere a valorii deosebite a operei sale științifice, tovarășa Elena Ceaușescu a fost aleasă în anul 1974 în calitate de membru titular al Academiei Republicii Socialiste România.

De asemenea, tovarășa academician doctor inginer Elena Ceaușescu a fost aleasă membru titular și membru de onoare a numeroase instituții științifice prestigioase de peste hotare dintre care menționăm: Societatea Internațională de Chimie Industrială (Franța), Academia de Științe din New York, Institutul american al chimistilor, Societatea de chimie din Mexic, Societatea de științe a polimerilor (Japonia), Academia din Atena, Institutul regal de chimie din Londra etc. I s-au decernat titlurile de profesor onorific și de doctor honoris causa a mai multor instituții de învățămînt superior de peste hotare, dintre care cităm: Universitatea Națională de Inginerie din Lima (Peru), Institutul Politehnic din Londra centrală, Universitățile din Buenos Aires și Bahía Blanca (Argentina), Manila (Filipine), Teheran (Iran), Malta, Ankara etc.

Profunde și diverse, lucrările tovarășei academician doctor inginer Elena Ceaușescu în domeniul compușilor de sinteză macromoleculari, al polimerilor și elastomerilor, al cineticii polimerizării, au consacrat-o ca specialist de maximă autoritate în aceste domenii, au ridicat prestigiul și competitivitatea școlii românești de chimie pe plan mondial la cele mai înalte cote.

Cu prilejul ședinței solemne, organizate de Academia din Atena în onoarea tovarășei academician doctor inginer Elena Ceaușescu, președintele acestui prestigios for științific, Pericles Theocharis, arăta în cuvîntul său:

„Contribuția academicianului doctor inginer Elena Ceaușescu la dezvoltarea științei polimerilor în România este bine cunoscută pe plan internațional. Doamna Elena Ceaușescu a reușit într-un interval relativ scurt de timp să creeze o importantă școală de știință și tehnologie a polimerilor în România. Sub îndrumarea atentă și continuă a acestei eminente femei savante, știința nou apărută a polimerilor a făcut importante progrese.”

Pe aceeași coordonate se înscriu și aprecierile deosebite de cordiale ale profesorului Raymond Daudel, președintele Academiei Europene de Știință, Arte și Litere, care, cu ocazia conferinței Diplomei de membru titular, a celui de membru al Comitetului de Onoare și a Insignei de aur a Academiei, acordate tovarășei academician doctor inginer Elena Ceaușescu, făcea următoarea remarcă semnificativă: „Omagiul excepționalului dumneavoastră realizări personale în domeniul cercetării compușilor macromoleculari, al chimiei polimerilor, elastomerilor și polimerizării. Dumneavoastră simbolizați știința și tehnologia românească.”

În prefața ediției italiene a volumului „Noi cercetări în domeniul compușilor macromoleculari”, semnată de Giuseppe Mantaloni, președintele Academiei Nazionale „Dei Lincei”, se subliniază: „Sînt deosebit de onorat pentru posibilitatea ce mi-a fost oferită de a adresa un călduros bun venit, în literatura italiană de specialitate, unei noi și rodnice opere științifice a academicianului doctor inginer Elena Ceaușescu, om de știință eminent și de amplă recunoaștere internațională, personalitate științifică și politică importantă a țării prietene, România, care este una din rudele noastre latine.”

Tovarășea academician doctor inginer Elena Ceaușescu a militat întotdeauna pentru o largă comunicare și cooperare internațională în domeniul cercetării științifice, cuceririle științei și tehnicii trebuind să devină larg accesibile în-

deosebi pentru țările în curs de dezvoltare, contribuind astfel la lichidarea subdezvoltării și la înaintarea lor mai rapidă pe calea progresului economic și social.

Ca președinte al Comitetului Național Român „Oamenii de știință și pacea”, tovarășa Elena Ceaușescu a desfășurat o amplă activitate, miilind pentru unirea într-un front larg al tuturor oamenilor de știință din lumea întreagă pentru oprirea cursei aberante a inamărilor, pentru dezarmarea nucleară, pentru a salva omenirea de la o catastrofă nucleară, pentru ca rezultatele cercetării științifice să fie puse exclusiv în slujba progresului și a civilizației, pentru a asigura fiecărui om de pe această planetă dreptul său fundamental la pace, la o viață liberă și demnă.

Școala românească a traversat după Congresul al IX-lea al partidului o efervescentă perioadă de profunde modernizări și readaptări înnoitoare într-un proces continuu aflat sub semnul unei integrări organice - structurale și funcționale - a învățămîntului cu cercetarea și producția, concepție revoluționară, profund științifică a tovarășului Nicolae Ceaușescu, care a constituit un moment de cotitură radicală în pregătirea forței de muncă și dezvoltarea multilaterală a personalității umane. Așa cum arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu, „Dacă nu am fi realizat aceste succese importante în învățămînt, dacă nu am fi înfăptuit - așa putea spune - această revoluție în transformarea învățămîntului românesc, nu am fi putut obține nici celelalte realizări în dezvoltarea economico-socială a patriei.”

Este meritul tovarășei academician doctor inginer Elena Ceaușescu de a fi îndrumat învățămîntul, reușind să înfăptuiască politica partidului și statului nostru în acest important domeniu de activitate, în care se asigură cadrele de muncitori, maștrii și specialiști necesari econo-

miei noastre naționale, bine pregătii din punct de vedere profesional, înarmați cu cele mai noi cuceriri ale științei și tehnicii contemporane, avînd o înaltă conștiință socialistă, atașați trup și suflet partidului nostru.

O activitate deosebită a desfășurat tovarășa Elena Ceaușescu în înfăptuirea politicii partidului și statului nostru în domeniul culturii și educației socialiste. Pornind de la faptul că menirea istorică a socialismului nu este numai de a elibera omul de aspirare și exploatare și de a-i asigura bunăstarea lui materială, ci și de a făuri o civilizație spirituală superioară bazată pe o pregătire culturală și o educație morală, patriotică, revoluționară, în spiritul umanismului socialist, tovarășa Elena Ceaușescu a militat pentru o cultură pusă în slujba grandioaselor opere sociale pe care o înfăptuiesc oamenii muncii din țara noastră, pentru o lăzime a literaturii, a tuturor artelor cu marile preocupări ale poporului român, pentru ca toți creatorii de artă și de cultură să elaboreze noi lucrări de autentică valoare, pe măsura epocii ce a trăiesc, inspirîndu-se din viața și lupta poporului.

Este o datorie de onoare a tuturor celor ce activăm în domeniul cercetării științifice, al învățămîntului, al culturii și educației socialiste ca, urmînd exemplul luminos al tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului, al tovarășei academician doctor inginer Elena Ceaușescu, să ne angajăm ferm să muncim cu pasiune, cu dăruire, cu abnegație pentru a înfăptui și a depăși aceste sarcini, pentru ca scumpa noastră patrie să urce noi trepte spre piscurile de aur ale socialismului și comunismului.

Acad. Radu P. Voinea
președintele Academiei
Republicii Socialiste România

Floare de lumină — mulți ani!

Cite flori alese țara a-nflorit,
Le-mpletim în nimbul Chipului lubit!

Mindră Flică-a Țării, lingă-al Țării Flu,
Ne sînteți îndemnul și exemplul viu

Pentru tot ce astăzi demn înfăptuim,
Rodnic viitorul țării să îl știm!

Mamă cu iubire — pentru-acest pămînt,
Toți copiii țării, ce copii vă sînt, —

Vă aduc prinosul inimii cu drag
Și recunoștință — în al țării prag, —

Pentru grija vie care le-o purtați,
Să devină-al țării fauri luminați!

Floare de Lumină, lingă-al Țării Flu,
Mulți ani, cu iubire, Numele Vi-i scriu!

Mulți ani, cu iubire, Lumii să îi fiți, —
Floare de Lumină, mulți ani înfloriți!

Floare de Lumină, mulți ani înfloriți!

Floare de Lumină, mulți ani înfloriți!

Floare de Lumină, mulți ani înfloriți!

Floare de Lumină, mulți ani înfloriți!

Floare de Lumină, mulți ani înfloriți!

Floare de Lumină, mulți ani înfloriți!

Floare de Lumină, mulți ani înfloriți!

Floare de Lumină, mulți ani înfloriți!

Floare de Lumină, mulți ani înfloriți!

Floare de Lumină, mulți ani înfloriți!

Floare de Lumină, mulți ani înfloriți!

Floare de Lumină, mulți ani înfloriți!

Floare de Lumină, mulți ani înfloriți!

Floare de Lumină, mulți ani înfloriți!

Floare de Lumină, mulți ani înfloriți!

Floare de Lumină, mulți ani înfloriți!

Floare de Lumină, mulți ani înfloriți!

Floare de Lumină, mulți ani înfloriți!

Pentru progresul patriei, pentru pace și colaborare în lume

Inalte aprecieri și elogii înconjoară, pe plan internațional, activitatea multilaterală, prodigioasă, desfășurată de tovarășa academician doctor inginer Elena Ceaușescu pentru continuarea accelerării a progresului patriei, pentru triumful idealurilor de pace, înțelegere și colaborare în lume.

Inchinată științei, progresului și păcii, viața exemplară a tovarășei Elena Ceaușescu, care oferă o înălțătoare pilă de patriotism și angajare revoluționară, este definită printr-o activitate cuprinzătoare, printr-o operă memorabilă, slujind idealurile cele mai nobile ale poporului român, ale întregii umanități.

Sînt nenumărate mărturiile respectului și profundei prețuirii generate de personalitatea sa remarcabilă, strălucită imbinare a valențelor omului politic ce acționează spre binele țării cu o operă științifică slujind progresul general al omenirii.

OMAGIU

Urmare din pag. 1

patriei. Un înalt exemplu moral prin care se demonstrează încă o dată că iubind și slujind cu toată ființa Patria, iubestii și slujești umanitatea, marile rosturi și aspirații ale devenirii lumii întregi. „Oamenii de știință și pacea” — o sintagmă cu valoare de simbol, căreia, printr-o

activitate neobosită, tovarășa Elena Ceaușescu i-a conferit dimensiunea unui statut moral al angajării și responsabilității savantului în lumea contemporană.

Flică a Patriei, continuînd demn marea tradiție a personalităților feminine ce ilustrează istoria românească, tovarășa Elena Ceaușescu primește în acest ales ceas de ianuar omagiul

sărbătoros al națiunii întregi. Am în memorie o imagine ce exprimă poate la modul cel mai profund acest sentiment: copiii oferindu-i flori și înflinindu-i ochii într-o expresie de duioasă și grijă infinită. O imagine în care prezentul și viitorul se reunesec sub semnul de inimă al omagiului, al cinstirii și recunoștinței.

„Sînt deosebit de onorat ca, în numele Biroului Uniunii Internaționale de istorie și filozofie a științei, să aduc cele mai vii mulțumiri tovarășei academician doctor inginer Elena Ceaușescu, reputat om de știință, pentru onoarea ce ne face de a patrona lucrările congresului nostru internațional de istorie a științei. Noi împărtășim pe deplin extrem de valoroasele idei cuprinse în cuvîntul tovarășei Elena Ceaușescu, care reprezintă, neîndoielnic, o deviză a fiecărui om de știință animat de dorința ca știința să devină în tot mai mare măsură o pirghie a progresului, un mijloc de cunoaștere și apropiere între popoare, un instrument al păcii și colaborării între toate națiunile lumii”.

Prof. A. T. GREGORIAN — U.R.S.S.

„Opera științifică a tovarășei academician doctor inginer Elena Ceaușescu constituie o intruchipare a capacității creatoare a poporului român, o dovadă a posibilităților vaste și a puternicele baze de care dispune creația tehnico-științifică românească. Savanții chinzi se bucură de succesele excepționale dobîndite de știința din România, de rolul ei decisiv în activitatea de sprînjire directă a dezvoltării rapide și independente a economiei naționale.”

Acad. LU JIAXI — R. P. Chineză

„Președintele Nicolae Ceaușescu și doamna Elena Ceaușescu au contribuit și contribuie la statornicirea păcii în lume, subliniind în permanență rolul oamenilor de știință. De cîteva ori am avut bucuria personală și onoare profesională să discut cu doamna academician doctor inginer Elena Ceaușescu, reputat om de știință. În lume, domnia sa face parte dintre acei savanți care consideră că oamenii de știință își pot folosi munca și influența pentru a preveni războaiele și a dezvolta cooperarea între popoare.”

Prof. EMANUEL MERDINGER
Universitatea din Florida, S.U.A.

„Am fost impresionată de faptul că, îndeplinindu-și înaltele misiuni de stat ce i-au fost încredințate, academician doctor inginer Elena Ceaușescu își rezervă, în continuare, timpul necesar activității de cercetare, în laborator. Este de doric ca schimbările internaționale de cunoștințe tehnico-științifice să devină mereu mai intense și mai eficiente — un obiectiv care poate fi promovat cu succes într-o lume a păcii, pentru a cărei înfăptuire academician doctor inginer Elena Ceaușescu militază în permanență”.

Dr. DOROTHY CROWFOOT HODGKIN
laureat al Premiului Nobel pentru chimie

Iuliana Paloda

Cununa de spice

Trec, Patrie, pe sub arcul de dor
al virstei tale de aur.
Stoluri de porumbei,
zboară din palmele tale
spre cele patru larguri de zare
și — peste sufletul meu
răscolit de furtunile veacului —
s-așterne o mare de liniști.
Tu, măică Republică,
îmi pui dreapta pe creștet
și, inima mea, pe care-o aud
răsunând ca un ecou — undeva-n pieptul tău —
se-naltă ca o columbă de inimă inspire tine.
Sunt aici — la rădăcinile unei noi ere —
simplu aștept, stăruind Gîndul înalt
și frământul dens din Cetate.
Urc treptele împămlinilor tale,
umăr la umăr, gînd lingă gînd,
alături de cele douăzeci și trei de milioane
și brațele, și visele-mi — aripi de porumbei —
susțin ca pe un nimb de lumină
supera cunună de spice
de pe înalta și senina-ți frunte, Țară!

Nicolae N. Dimbovițeanu

Colind

Te arată omului,
pămînt luminat pămînt,
fiul dulce al soarelui,
pămînt luminat pămînt!
Și șoptire și chemare,
pămînt, luminat pămînt,
sînt ca lacrima de soare,
pămînt, luminat pămînt
pe obrazul de zăpăd,
pămînt, luminat pămînt
rodul veșnic să se vadă
pămînt, luminat, pămînt
Saltă-ți în copii norocul,
pămînt, luminat pămînt,
să nu-și piardă lumea jocul,
pămînt, luminat pămînt...
C-am vorbit cu soarta ta,
pămînt, luminat pămînt,
să te lase mereu stea,
pămînt, luminat pămînt,
să lucești și riu și ram,
pămînt, luminat pămînt!
Mioriticul meu neam
primind steaua în cuvînt.

Valeria Deleanu

Solia

M-aș cobori-n oglindă de-ar fi pridvor de
din satul meu cu vatră de lut și, prins în vraja
lunară a odăii ca-n voluri de mătăsoasă,
aș încrusta pe stîlpii de aur cu cămașa

din lemnul cel mai tînr numele tău, iubită
și prea frumoasă țară. Visid ai tresări.
Și-n stîlpii fără moarte, din lunga lor ursită
ar reveni bărbății, lupind ar reveni.

istoria-i oglindă; ființa solidară
a patriei cea veșnic mirabilă și vie,
urcînd dinspre izvoare, în case-o să răsără
și vor purta-o fiil în viitor, solie.

Ion Popescu

octavian doclin

Patria și Eminescu

I
Ochiul miștii mele
Ea este.
Lacrima inimei mele
Ea este.
Ochiul inimei mele
Ea este.
Lacrima miștii mele
Ea este.

II
Dacă de Patrie imi este dor
ca de ochiul miștii Mamei mele,
o caut pretutindeni ca lacrima inimei mele.
Dacă de Patrie mi se face dor
ca de ochiul inimei Tatălui meu,
o privesc întotdeauna prin lacrima dulce
a miștii mele.

III
Excepția vieții miștii noastre
El este.

Vis

Să strîngi seară de seară
Mina fiecărei zile
Ca pe gîtul unei viori,
Să treci noaptea de noaptea
Cu barca roșie a inimii
Tăind fluviul tîcerii,
Să-ți învelești copiii
Spre vis cu pinze de lebede
Despre care n-a auzit ceată.

Cînd ți-apere o stemă
Și te-anunță, ți-aduce aminte
Că prin ea ești nemuritor!

Cristian Petre-Argeș

Planeta

Oprîți-vă cit mai e timp, pe loc,
Popoare suverane și guverne,
Decit să dați Pămîntului iar loc,
Negociați mai bine păci eterne.

Oricît ar fi de greu pe undeva,
Prin țări și populate continente,
E tot mai bine ca să mori cîndva
De diferite boli puțin incerte,

Sau să mai sperî în soare și în ploaie
Fertilizînd pustii pentru viață,
Decit sub plugul crudului război
Să te preschîmbi în negre flori de ghiță.

Priviți acum cînd vă invoc, credul
Și pătimăș în funcția umană:
Cu-alte bombe este prea destul
Pămîntului să-i singerați o rană

Nevindecabilă pe mii de ani
Ce-ar duce la pierire ființa noastră.
Și un deșert de praf și bolovani
Ar fi-n rătăciră ei Planeta albastră.

De altfel poate, nici n-avem cum și
Ce tragedii vor fi pe-această lume,
Decit să defilăm pentru război
Și pentru-o Atlantidă viitoare.

E mai frumos să ne gîndim la noi
Și să culegem flori pentru popoare,
Decit să defilăm pentru război
Și pentru-o Atlantidă viitoare.

E încă timp, cit mai e viața-n joc
Și cit lăleaua cupa și-o desface.
Veniiți cu noi, popoare la un loc,
Azi, ROMANIA e stîndard de pace!

Geo Ciolcan

Bună dimineața

Dimineața — trup luminos al cuvîntului Piine,
Al cuvîntului floare-intemeiere
A bucuriei în ochi de copil,

Dimineața infloresc merii, cascade de flori
Lumină satul, extazul stelelor pe bolta
Neînchipuit de frumoasă, și noi ocrorim
Pruncii, fiindcă știm sudoarea
Umerilor bătătoare, adevărul statornic
Al bătațiilor pentru măreția cerului
Fiindcă aici în Vatră învățăm
Copiii să crească porumbei de inimă
Timpul aripilor neoprite.

George Coroba

Cîntec

O, Dunave, Dunave,
de tot ierte-mi-se
dorul de Clisură
mult mai așteptat
ca respirația gură la gură.
Și unge cu apă tulbură
rînilor celui păcat
încet să murmure...

Poetul

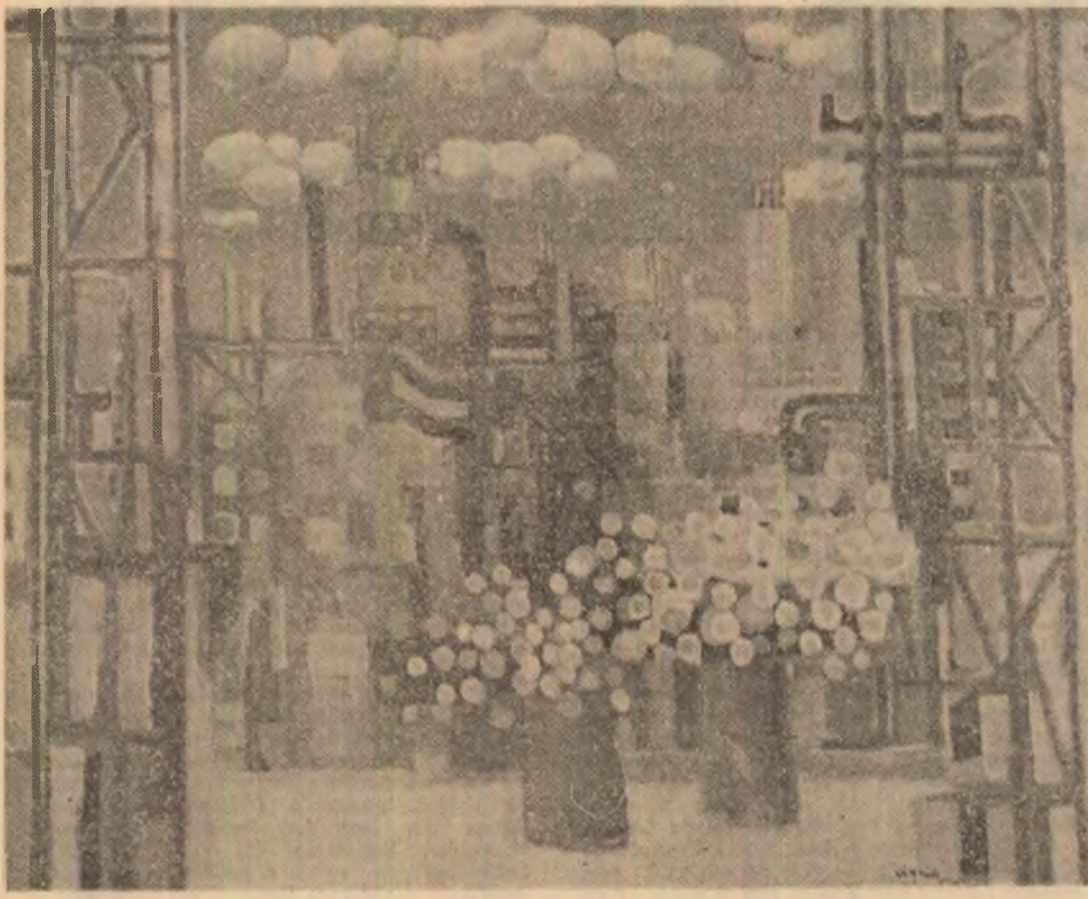
Neaazit, Poetul de-apare printru noi
nu se întreabă nimeni de ce a apărut,
cum, brusc, dacă dispăre din cuvinte
nu-și amintește nimeni cîndva să-l fi văzut.

Întorceți-vă-o clipă cu fața înspre mare,
lăsați-vă o clipă privirea în pămînt,
veți auzi sub tîmple un mal în suprare,
și veți vedea pe brațe o iederă crescînd.

Dacă vă-ncearcă teama c-al treilea ochi
se-ncearcă,
și că, fragedă, mina va ezita ușor,
înveșmîntați cuvîntul în lacrima lui sacră,
și din cuvînt apare Poetul-n ajutor.

Ce bine din departe se văd sarmăni zei,
ce muzică-ncează privindu-i din aproape,
nu vă mirați: Poetul e un crescător de lei
cu care își ucide himerele de noaptea.

Neaazit, Poetul de-apare printru noi
nu se întreabă nimeni de ce a apărut,
cum, brusc, dacă dispăre din cuvinte
nu-și amintește nimeni cîndva să-l fi văzut.

Octavian Vișan: „Fereastră”

Glaspul poetilor

Continuînd o direcție fertilă a poeziei
clasice românești, lirica noastră con-
temporană, din dialogurile omului cu
istoria, cu evenimentele dramatice ale
acestor vremuri, își întemeiază pe un orizont
poetii români vîn de departe pe jos, rînd pe
rînd, fiindcă moșterii ziditor de țară, pluzari și
osteni, cioplitori de porți și vesitori de bine.
Lor le-au rămas aproape, peste întemperi și
năvăliri, riul și ramul, surisul ades cîlit în
bătăia unei lacrimi. Pe un firicel al
Manolei și al Pășăreii Măiestra îl regăsim pe ai
noștri rotunjind ființii cu privighetorii în ciu-
turi, șlefuid proverbe ca semne ale marii trece-
ri. Viața lor, a noastră, deci, nu petrecere
s-a voit, ci lucrare întru spirit, ci transpunere
de rază și roză pe rană. A doua zi nu uităm
la spic și ne uităm pe zare urmărind sirul co-
coarelor. În urmă rămîn întimplări și înțeleșuri
grele, tulburătoare, povestind despre ce a fost,
despre cum au săvîșit niste brațe în neodihnă
lucrarea dar și lupta. Am fost blînzi și îngră-
ditori, ne știm veștind nu comori tînuite ci
chiar comorile sufletului nostru însetat de fru-
mos. Vestea cea bună ne însoțește pretutindeni,
din Lăncărul Poetului, în Mărtisorul Celuialt:
„Printru lucruri cînd umblăm, pe aproape sau
departe / cerul singur cu țărîna sa albastră / ne
urmează pretutindeni în viață și în moarte. /
Da, zenitul e mereu deasupra noastră” (Lucian

Victor Postelnicu: „Victorie”

Jocurile, tinerii — iubirea, cei cu tîmplele nîse
— înțelepciunea. Dincolo de momentele de
cumpănă, de situații limită ale unei istovite
poetii români vîn de departe pe jos, rînd pe
rînd, fiindcă moșterii ziditor de țară, pluzari și
osteni, cioplitori de porți și vesitori de bine.
Lor le-au rămas aproape, peste întemperi și
năvăliri, riul și ramul, surisul ades cîlit în
bătăia unei lacrimi. Pe un firicel al
Manolei și al Pășăreii Măiestra îl regăsim pe ai
noștri rotunjind ființii cu privighetorii în ciu-
turi, șlefuid proverbe ca semne ale marii trece-
ri. Viața lor, a noastră, deci, nu petrecere
s-a voit, ci lucrare întru spirit, ci transpunere
de rază și roză pe rană. A doua zi nu uităm
la spic și ne uităm pe zare urmărind sirul co-
coarelor. În urmă rămîn întimplări și înțeleșuri
grele, tulburătoare, povestind despre ce a fost,
despre cum au săvîșit niste brațe în neodihnă
lucrarea dar și lupta. Am fost blînzi și îngră-
ditori, ne știm veștind nu comori tînuite ci
chiar comorile sufletului nostru însetat de fru-
mos. Vestea cea bună ne însoțește pretutindeni,
din Lăncărul Poetului, în Mărtisorul Celuialt:
„Printru lucruri cînd umblăm, pe aproape sau
departe / cerul singur cu țărîna sa albastră / ne
urmează pretutindeni în viață și în moarte. /
Da, zenitul e mereu deasupra noastră” (Lucian

George Chirilă

nicolae arieșescu

Pe țărîmul acesta

Pe țărîmul acesta, coborîți între păsări
caut urmele cîntecului tău, Orfeu —
rătăcit printre fluturi și ramuri și flori,
adîncit cu albaopa pînă la firul isbrii uned,
pînă la plîsul coborît în durere;

o, pasăre, te aud și te văd ca pe-un leagăn
în care cîntăcele mele sălășluiesc
și ochiul meu, muștină de frăgîzime,
te caută-n lumina albă, navigînd
spre țara ta de vis și de culoare;

aici, pe țărîmul acesta, coborîți între păsări
e patria mea, patria cîntecului meu.

Poem

Întă, brațul meu întînd aceste flori
către pleoapa cufundată în stele,
și mă zidesc ca-ntr-un poem înalt
la semîntețe țării, la miezul din ele;

cu fruntea înflorînd lingă fructe
ne bucurăm de apele albastre
ce curg prin ochii noștri limpezînd
lumina albă-n trupurile noastre;

semîntețe-mi vor adormi pe buze
ca într-un vis înflorînd în ninsori,
o, pînă la trupul tău, țară,
ne trecem curcubeul prin noi de-alteia ori.

Fructe

Fructele nu mă alungă,
mă trec prin ele subțire
de porcă le-aș fi
prinți și veșnicul mire;

m-appropi de ele sfios
și cită mirare e-n mine
lor le-o închin și mă-nchin
pămîntului ce le ține;

de umbra-nserării mă tem
ce urcă în ramuri pe vînt,
o, fructele, blînde făpturi,
cum le-aș aduce-n cuvînt.

gheorghe daragiu

stemă de pace

sus ce adînc ard diminețile patriei
cu fericire albastră
semn de înțelepciune
călătoriei noastre
sus ce adînc ard diminețile
flăcărî mîntuitor
dub al semintelor
sute izvoarelor
și inimă soarelui

sus ce adînc ard diminețile
ochi senini
patriei mele.

o stea

și întă acum Patrie bună
cuvintele noastre la porțile dorului sună
și-ți pun la tîmpla curată urarea:
fii fericită-n sușurii cu zărea

nubă Pace să-ți fie munții mereu
singă vise mărește sufletul tău
vesnicie a lumii Tu, Patria mea
la tîmple să-ți fie norocul-o stea

bucuroasă de Pace în fericime
fii griul curat din românie
tu mamă preabună, cunună în toate
fii tinărdă veșnic în Suveranitate!

simbol

e pace peste țară, peste tricolor
ne-nțoarcem o firea noastră cîntă
ne-nțoarcem ora de simbol
către izvoarele adînci care cuvîntă

eroilor le este somnul cugetat și lin
sub stele albe-n pace adîncă
nu i-am uitat și le stropim cu vin
casa din liniștea de stîncă

le dăruim vechei obicei sublim
le fie liniștea eternă și curată
nimic în țară nu mai e străin
iubirea lor e-n eră minunată

o pace e țara peste tricolor
bucuria-n firea noastră cîntă
ne înțoarcem ora de simbol
izvoarelor ce sînt lumină sfîntă!

canto pare a se înalta la cel mai înalt
nivel.

Balerina Cristina Teodorescu și Lau-
rențu Guinea, solisti ai aceluiași tea-
tru liric, s-au distins în actuala sta-
giune printr-o multitudine de debuturi
în roluri de prim rang ale repertoriu-
lui de gen (recent, Laurențu Guinea
apare pe așeze în difficult rolul Colas din
„Precuțani” în titlul de Herold-
Lauchberg). Eleganța este atributul
lui Laurențu Guinea, sensibilitatea,
plasticitatea actoricească cel al Cristi-
nei Teodorescu, măiestria tehnică —
atributul amîndurora.

În privința modului de descoperire,
stimulare și impunere a tinerelor ta-
lente, facem aici o scurtă relatare, cu
sommificații deosebite însă. La un re-
cital colectiv, la Muzeul de artă al
municipiului, am avut, recent, ocazia
să ascult o soprană de frumos viitor
— Cristina Popescu — în difficult arii
din „Trubadurul” și „Tannhäuser”.
O voce amplă, timbrată promițător,
o frazare elegantă, o omogenitate a re-
gistrului de remarcat, acestea sînt ca-
litățile unei tinere care este decum-
dată membră a corului filarmonic. De
ce insistăm asupra acestui fapt, punînd-
o pe Cristina Popescu într-o compa-
nie ilustră? Să ne reamintim de ascen-
siunea vocaticească a Sandei Sandru,
provenind din același colectiv, în pre-
zent solistă a operii bucureștene, și
vom reuși împrejurări similare. Întă
deci că solistica se face la toate nive-
lurile și, nu de puține ori, debutul (și
primul consens) favorabil) unor
mari valori s-a făcut în ocazii discrete.
Nu e acesta un motiv să-l trecem sub
tăcere, ci, mai mult, subliniind aseme-
nea apariții, să le încurajăm încă de la
primii pași.

Viorel Crețu

film

Un roman cinematografic

Un eveniment artistic îl constituie,
fără îndoială, recenta premieră **Dom-
nișoara Aurica** (Casa de filme nr. 5),
film semnat de tînrul șerban Mari-
nescu, al cărui debut în regie, **Moa-
ra lui Călițar**, reprezenta o personală
viziune cinematografică asupra o-
perei literare.

Trei proze datorate lui Eugen Bar-
bu: „Zăua unui pîedre-vară”, „Dom-
nișoara Aurica” și „Un tînr frumos
ca Ramon Novarro” sînt relopote în-
tr-un unitar roman cinematografic, ce
păstrează nealterate calitățile litera-
turii semnate de autorul **Princepelui**,
într-o interpretare cu soluții origina-
le, îndrăznețe, menite să evocă o epo-
că revoluționară cu psihologii perene. Uni-
versul Griviței anilor '33, în preajma
marilor confruntări sociale este recon-
stituit de Șerban Marinescu într-o ori-
ginală lectură plastică și sonoră, în
care sînt marcate complexe relații
umane, nuanțate atitudini, descoperite
caractere într-o permanentă subliniere
a atributelor filmice ale textului de
bază cîrîm i se valorifică superior
lătmotie și idei.

Forța de atracție a mitologiei unui
cartier este construită în jurul a două
personaje-cheie, împăratul, Gică Hau-
hau, vizîntorul de ziare și domnișoara
Aurica, proprietara masazinului de
croitorie, pendulînd tragic între iluzie
și realitate, între perisabil și perma-

nență, între perspectiva amănuntului
și sîntul epopeic pe un fond în care
comiul și dramaticul ramin constan-
tele descoperirii unei umanități sur-
prinse în egală măsură cu ironie și a-
fecțiune. Premisele epice sînt imboga-
țite de scriitor, care semnează și sce-
nariul cu accentele necesare sugestiei
înfrîntărilor sociale, accentuate prelu-
ate de cineast în secvențe-citit, cu mîltă
forță reflexivă. Consumarea destinelor
romantice, absurde, tragice, anodine,
indiferente, se realizează într-un spațiu
autonom, emblematic pentru un
univers uman, în care trajectoriile
existențiale sînt fixate cu o deosebită
forță plastică, fără a fi neglijată va-
loarea replicii sau a psihologiei secund
susținut numai în favoarea aprofun-
dării cunoașterii personajelor. **Marga
Barbu**, în domnișoara Aurica, benefi-
ciară de o partitură de referință pen-
tru o bogată și diversă filmografie.
Performanța acțiunii rămîne memora-
bilă într-un rol de mare temperament
sustînt cu o vervă unică, cu gesturi
revelatoare asupra tragiismului desori-
erizii trăit de eroină, cu pendularea su-
gerată între aspirație și realitatea crudă,
într-o ideală restituire a unui ca-
racter demn de comedia umană fixa-
tă de Eugen Barbu în coordonatele
unui joc de lumini și umbre cu for-
ță de simbol. Calitatea răsirii reali-
cilor, jocul interpretate ocolind orice

capcană a facilului, nuanțele revelate
cu discreția unei mari înțelegeri. Iac
din rolul susținut de **Marga Barbu**
autentic titlu de referință. **Valentin
Urtescu** în Gică Hau-hau onorează ia
rîndul său cu virtuozitatea o partitură
singulară în cariera unui actor. Vivaci-
tatea personajului împlică și expănd
un univers, acumulînd tensiuni și des-
cărînd în compensație sarcasm și iro-
nie. Finalul său de factură felliniana
desăvîrșeste un ciclu al jocului între
aparență și esență practicat de autor
și admirabil interpretat cinematogra-
fic de Șerban Marinescu. **Dan Condu-
rașe** (Ionică Pară), **Dorel Vișan** (Ni-
colae Curcuman), **Enikő Szilagy-Du-
mițrescu** (Carmen Popescu), **Marek
Iures** (Mihai Năstase), **Remus Mărgi-
neanu** (Lică Rădulescu) completează
fără a epuiza o echipă de interpreti
de excepție conduși cu o mîină sigură
de un cineast care a știut să imprime
o viziune originală asupra textului
ales drept premisă filmului său. **Vlad
Păunescu**, un excelent director de
imagine, îl secundează fidel pe rezizor
în intențiile sale atît prin revelațoa-
rele miscări de aparate ce modificate
perspective, subliniază reflexele psiho-
logice, cit și în valorificarea culorilor
ce nuanțază portrete în cromatismul
irizat al jocului de umbră-lumină, o
altă faletă a unui lătmotiv stilistic
inițial literar, perfect asimilat filmic
optîmii cineastului.

Confirmînd pe deplin calitatea unui
debut, al doilea film semnat de Șer-
ban Marinescu se inserie nu numai
printre reușitele autentice ale acestui
an, dar și printre valorile incontestabile
ale filmului românesc, care a avut
nu o dată în literatură un partener
de calitate.

Călin Stănculescu

muzică

Remarcabile talente

Nu rostim un truism atunci cînd a-
firmăm că, prin rezultatele de excep-
ție obținute pe plan național și inter-
național, școala românească interpre-
tativă se înscrie printre școlile de prim
ordin calitativ, la nivel mondial. Fără
a intenționa aici să ne axăm exclusiv
asupra relieforii unor tinere (dar deja
prognozate) personalități, vom scoala să
găsim un număr comun și într-ade-
văr, atunci cînd vorbim de ceașă in-
terpretativă, ne referim la o entitate
omogena regăsindu-se „deasupra” unei
interesante și inerente pluralități de
profiluri artistice, de valori.

Începînd cu cel mai „nobil” instru-
ment — vioara — ne vom opri asupra
personalității tinerei violoniste **Cristi-
na Anghelescu**, nume de răsunet pe
scenele noastre și ale lumii, deîntăoa-
re a unor prestigioase înofe la con-
cursuri de profil. În interpretarea sa,
detaliul este rezolvat cu grijă, pasajele
de brio și dificultate își găsesc reda-
rea cea mai adecvată, cea mai natu-
rală, forma sa arcește armonios, ro-
săntă, logic, cantilenă sînt bine îm-
brățite, dezvăluind o sensibilitate re-
marcabilă.

În privința pianului, ne oprim asu-
pra lui **Constantin Sandu** și **Vinciu
Moroianu**. Primul dispune de remarcabile
calități tehnice, de o curată mu-
zicală de solidă formă (probată de
multe ori și cu prilejul unor recitaluri
camerale), al doilea este de multe ori
mai expansiv, subliniind elementele de
expresie (pînă la marginea exagerării
uneori), tehnica sa fiind la fel de bine
pusă la punct, folosind însă procedeele
unor aite irinuri pedagogice. Sînt a-
cestia tineri de viitor, promiștii o as-
conștine binemeritată și este bine, de
pe acum, să subliniem faptul că, în
privința tuturor interpretelor noștri a-
firmali, nu putem ignora solida pre-
gătire teoretică stîndu-le la bază.

În privința instrumentelor de suflat,
orîndu-ne la clarinetistul **Cristian
Viad**, ne gîndim în primul rînd la re-
gistrii de remarcat, acestea sînt ca-
litățile unei tinere care este decum-
dată membră a corului filarmonic. De
ce insistăm asupra acestui fapt, punînd-
o pe **Cristina Popescu** într-o compa-
nie ilustră? Să ne reamintim de ascen-
siunea vocaticească a Sandei Sandru,
provenind din același colectiv, în pre-
zent solistă a operii bucureștene, și
vom reuși împrejurări similare. Întă
deci că solistica se face la toate nive-
lurile și, nu de puține ori, debutul (și
primul consens) favorabil) unor
mari valori s-a făcut în ocazii discrete.
Nu e acesta un motiv să-l trecem sub
tăcere, ci, mai mult, subliniind aseme-
nea apariții, să le încurajăm încă de la
primii pași.

23

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

CÎND ERAU TINERI... (XVI)

Labiș — o șansă a poeziei românești

despre Nicolae Labiș am scris de două ori la această rubrică — nicio dată nu vom scrie prea mult, chiar dacă am scris săptămânal — simt nevoia să revin, mai ales acum când s-au împlinit trei decenii de la dispariția lui (la 22 decembrie 1984).

Pe cînd eram colegi la Școala de literatură „Mihai Eminescu”, prin anii 1952—1954 deci, pe unul din pereții de la etajul clădirii din Kiseleff 10, unde această școală funcționa, un băiețel din clasa lui Eminescu, se aflau frumos scrise cu litere mari de tipar, primele două strofe din viziunea poeziei „La steaua”: „La steaua care-a răsarit / E-o cale-aită de lungă, / Că mii de ani / I-au trebuit / Luminei să ne-ajungă. / Poate de mult e-a sîns în drum / În apăsări albastre, / Iar raza ei abia acum / Luci vederii noastre.”

Deși le știam pe de rost, recităm cu mare emoție zilnic aceste strofe, între cei care o făceau cu cea mai mare simțămînt fiind și tînărul sol al Moldovei eminescienă, Nicolae Labiș. Georgeș Tomozei își încheie o postfață la ediția intitulată „Albatros ucis” a poeziilor lui Nicolae Labiș cu aceste minunate gânduri: „Am încercat sentimentul unei apropieri neobișnuit de viu de istoria poetului și de fărîșul lui unică, recitîndu-l am avut impresia că îi auzim iarăși glasul. Păduri cu frunze vesnice și leșpezi netezite de ploaie, vietăți subtile și anotimpuri drapate fastuos, lumini intrizate în ape au urcat în noi, însoțite de versurile neuitate. Eu curcubent în acest cîntec sfînt. Eu nu mai sint, i-un cîntec tot cînt...”

Este într-adevăr sentimentul care mă încercă ori de cîte ori îl recitesc pe Nicolae Labiș, cu poeziile sale dumnezeiești, și cu altul mai mult în aceste zile cînd împlinesc 30 de ani de cînd steaua lui, capăt de osie, a fost fulgerată în drum atît de tragic și de prematur. Noi însă, care am beneficiat de marea șansă a apariției lui Nicolae Labiș, ne e suficient să-l recităm cu emoție, și să ne străduim înaintea de toate să-l lămurim în accepțiunea la care steaua lui a ridicat poezia românească în zilele de început, nu o dată tulburat, ale revoluției noastre, după cum bine știm. Putem spune,

parafrazîndu-l pe Dimitrie Bolintineanu care afirma — „Poetul Alecsandri... varsă în cîntec-sale simțămîntele și expresiunile Moldovei... De atunci poezia se românește — că noua poezie românească nu numai că se românește, dar chiar se poetizează în limba noastră — temporară — critică literară în bună măsură nu s-au aprins de adevărul clarvăzător al lui George Călinescu care îl considera pe Labiș, în ciuda morții premature, „un poet deplin exprimat, de la care au rămas cîteva poeme pe care istoria literaturii noastre nu le poate trece cu vederea”. Dacă la timpul respectiv nici noi care am trăit în preajma lui nu prea eram conștienți de adevărul revoluționar pe care-l săvîrșise Nicolae Labiș în poezia românească, e cu atît mai firesc ca generații mai noi să le apară ca aproape neverosimil. Există totuși un poet care nu întîmplător este și cel mai meritoriu succesor al său, Nichita Stănescu, care nu numai că a fost obsedat de personalitatea lui Nicolae Labiș, dar a făcut și cele mai lucide apărări referitoare la apariția acestuia la orizonturile poeziei românești. Nu voi citi de aceea să-l citez și de data aceasta așa cum am făcut-o în evocarea lui din cadrul rubricii „Poetii, cînd erau tineri”: „A venit toamna și iar mi se face dor de cristalinul cîntec al neuitatului nostru Nicolae Labiș. A venit din nou toamna și în zîmbirele ei, în aerul ei, în lumina ei, deasupra luptei împotriva înierții”. Foarte exactă și dreptă apărare a ceea ce a însemnat momentul apariției lui Labiș în poezia românească. Intrebarea pe care ne-o punem ieri și iar este cum a fost posibil ca într-o perioadă apăsătoare de viață cîntecului să apară un vizionar de o asemenea forță, care avea să prefigureze o bătălie ce s-a dat mult mai tîrziu, la inversarea anului '56, anul scrierii „Luptei cu înierții” în 1965. Nimic mai simplu de explicat dacă ținem seama de stîm și puterea poeziei de a fi eroi pe cîmpul de luptă, sfîntîndu-și și consfințindu-și chiar cu singele propriu crezul, ca Mihail Șăulescu, în bătălia de la Prael din 1916, în Războiul pentru întregirea neamului, sau ca soldații pe cîmpul de luptă în accepțiunea lui Șăulescu, dat-o marelui poet vatician Victor Hugo acestui termen: „J'aurais été soldat, si je n'étais poète”. Nicolae Labiș a fost în dublă calitate

un asemenea poet, un militant pentru adevărată poezie, ca și pentru o atitudine revoluționară în viață. Poemele lui, de la „Moartea căprioarei”, „Mesterul”, „Miorița”, „Primele iubiri” și ciclul „Lupta cu înierții” ne-o demonstrează cu prisosință. El nu e numai un combatant, un frondeur, folosind ascuțitul satirei împotriva proletcultismului ca în populara parodie la adresa lui A.E. Baconsky sau în pamphletul împotriva „Dracului științei” și al înșilor cu mentalități de Școala-Vodă, și în un conștient, un promotor de modele literare. Apoi să nu uităm că într-o perioadă dominată de orientări literare unilaterale, el îi evocă și pe cei care credeau în destinul de mare poet al lui Nicolae Labiș, și în egală măsură lui Ion Barbu, poezia populară a lui Rimbaud, François Villon, Baudelaire, Rabelais, ca și pe Marx. Deși el se considera doar un om care și tratează temele, nu e deloc greș să ne dăm seama că a fost un mare poet și un vizionar. Astfel că la douăzeci de ani și încă unii care a murit, rămînen o amintire frumoasă, o purte de aur între înalții și urmași. Să păstrăm cu sfîntenie și demnitate această amintire frumoasă, fără ifose și pretenții, dacă vrem ca poezia românească de azi să prospere și să fie pe măsura carei înalțimegător care este și va rămîne Nicolae Labiș.

„Labiș” — portret de C. Brudocșu

Nicolae Stoian

SADOVENIANA

Repere poetice

Pădurea ca dominantă a operei sadoveniene (o întâlnim pretutindeni, în romanul istoric, în cel social, în povestiri și amintiri) reprezintă, într-o anumită măsură, opțiunea autorială pentru relief de mijloc (spre deosebire de Odobescu, de pildă, căruia îi plac întinderile Bărăganului, sau de Hogas, adept al mălăimilor absolute) — opțiune motivată obiectiv de vecinătatea geografică în aceste forme de relief și subiectiv, mai ales în povestiri, de înclinarea autorului către viațoarea. Definiția „codru, frate cu românul” va căpăta viață în operă prin îmbinarea armonioasă a celor două elemente — codru și om — în numele unui tertium comparationis, element cosmic, „fratele” amîndoruri — care de cele mai multe ori este soarele. La Eminescu, elementul de legătură între om și codru, între om și natură în general, este luna, astrul care predispoaze la visare; e invitată la o uniune tainică individuală, „poetică” a omului (sau a cuplului de îndrăgostiți) cu frumusețile altfel nerevelate ale naturii; soarele în schimb este un simbol al omului social, al vieții ca activitate. În *Memento mori* apar ambele simboluri, ca ecou al permanenței lor în poezia populară. Ne întâlnim cu „Luna, zina Daciei” care este chiar „zina” înțelesului și cu „frumoașa-mpărăteasă mîndră a sîntului soare”. Lumina solară este, în *Memento mori*, codrul zece prin excelență: „Și ca zăgăzîndu-și stău zău în lumina cea de soare”. La Eminescu, poezia este omul și soarele, „scaldate în soare”, sint locuri consacrate autorial, în care se afirmă rolul declarat al vechilor sinucide silvane dacice; codrul însă este „o cetate” cu „bolții” de frunzuri, „arcuri” de ramuri, „muri” acoperiți cu verdeț. Pădurea sadoveniiană este un loc de întâlnire a soarelui cu pămîntul: „Pădurea are cîntecul asta, pînă în soare” pînă în picla cea transdrăie a departărilor („Raiul”, din vol. *Valcea Frumoasă*, 1938) — gîndeste badea Toma, eroul care caută toată viața ea „punte de trecere necunoscută altor păduri și vănturi” din Ciocia Jînariilor. Acel loc, descoperit din întîmplare de către bătrînul Ighar Bară-lată, este păstrat în amintirea lui Badea Toma astfel: „Era acolo o lumină care curgea de sus, fără să se vadă soarele nicăieri. În altă parte a muntelui mugurii erau pretutindeni închiși încă, iar aici, în această lumină lină, mugurii toți de la mestecești și de la tufări și smeurisuri erau deschisii, așa ca acolo se alcătuia un loc cald și blînd. Ieseră ciutele la margine să pască. Iar cocșii sălbatici zburau cu sunet din umbra din fund și veneau să se aseze la vedere, rotîndu-se și fîcîndu-și dinău”. Această imposibilitate a luminii de sus fără soare, prilej de lungă dispută în basmele populare — conferă „punții” descoperite de către bătrînul Ighar Bară-lată caracterul de rai pe pămînt, de loc miraculos. Pentru că „era necunoscută de păduri și vănturi”, pămîntul badea Toma dorește s-o descopere cu o pasiune care înseamnă la eroul aspirația către absolut: „Crezi că se află așa ceva? — Îi întrebă cu zîmbetului în rădău Pavel Bac. — Este numai decet și trebuie să-l găsești tu o cămină și-o dată, suspînă badea Toma”. În conștiința poetului există fenomen — efect fără cauză — apare simpatetic, ca și pasărea măiastră, la intervale mari de timp, iar setea eroului de a cunoaște „cauza” reprezintă o experiență de viață personală care

sîrsește implacabil „pe tărîmul celălalt”. Soarele nu poate să lipsească prea mult dintre razele lui, din lumina pe care o dă. Perpetuarea miracolului are, pe de altă parte, în conștiința lui, un efect distorsionant, întrucît la credințele populare o reșămă la Nicolae Labiș și „Soarele s-a topit și a curs pe pămînt / A rămas cerul fierbînt și gol”. (Moartea căprioarei); este cumplită secetă simțită de poet tocmai ca o „lumină fără soare”, ca o lipsă a astrului zilnic în efectul pe care-l produce. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaură în cer” (completată „el este în pămînt”, ca o aluzie la moarte, la morțînă) exprimă acest sentiment. În mitologia greacă soarele se apropie prea mult de pămînt numai o singură dată datorită nepriceperii viziului care-l mină cal. Expresia populară „doar nu se face gaur

POSTA REDACTIEI de Ion Gheorghe

S. V. ARON: Mael în ianuarie: „Un tren accelerat în bărgan / și viscolul ce cheamă și ură / întoarcerea acasă e o poveste / la care mai visează uneori / rățătorii fi / locomotiva suieră sau cine / în stoluri se destramă al jernii cerbi / deschid o zare peste alb uitare / lăptea surului sub zăpadă / promisiunea verde a grăului ce va / prin dantele fine a învolburării / s-au trezit din somn / macii și-au spus / clipa peste care ninge iar / vinturile în haită aspra lor prigoadă / spulberă cristale în alb le înfioară / clipe anonime ning peste anomalia clipă hibernală.“ O zăpăcitură. Ce-o leși, numai unul sfintul cunoaște.

REBEGEA IULIA: Toast: „Și am tăiat caștil plini de floare / cu barda hotărârilor neoaște / miresma lor acuzatoare / ne-apasă în pustul miez de noapte. / Din cind în cind, umilii samantieri / fierbinte ne rugăm pentru lertare / în raitul invadat de buruienă / e loc și de mincluni și de uitare / Monsieur, închin paharul plin cu dor / pentru senin și pentru libertate / oricit cu pumnii-n piept unii s-ar bate / nu-mi vor opri dreptul la zbor“. Și mai trimiteți.

ION ALDARIUC: Această lăcrăre, dar fără să știți, pentru Florans: „Să ne-astepțăm gindul / și pașii / în vitralii albastre / egal vîndecali / exal bolnavi fără să știm. / Prăbușim / ceruri mult asurzite / la spargerea nopții cînd știm să rămînem / două stele / flămînde de ele“. E!

ANDRONACHE CONSTANTIN: Strofetele acestea: dar lești din porumbiști, că vă flutera vardiști: „Ce vom fi avînd să ne spunem / de ne strigăm mereu / neascultîndu-ne?“ „De-ai adormi, iubito, în gară la Ograda / curată de frumosi navetiști / tristetea ta ar spulberă zăpada / și sărbătoare-ar fi prin porumbiști / Dar tu n-ai dormi, iubito, în gara amintită / trec trenuri încărcate cu țigări și borhot / și nici nu sesizează rochia ta boțită / cu aștri de grăsimi și ceruri de compot“. „Mai știu cum te strigam prin ruși? / Icoană îmbrăcată-n blugi / veneal pe riu sau se părea / că-n mine a-ncoltit o stea“. Adică luată-vă în seriozitate. Pare că merită acest sfat.

MIHAI BOBUTANU: Nu vă legați cu toată viața de-un răspuns de-al nostru: culeți și noi gresii. Inșă din acel plic, nici una. Mai trimiteți: va cereți altul.

ION ALDARIUC: În bilețele ziceți: „În complicitate / la grupajele anterioare, această Urslă, pentru a fi citită“. Răspundem: n-a trecut prin stă, intrucit e covă stă.

IOAN BIRȘI: Din Polul psihic reținem: „Dincolo de a 28-a galaxie / agalaxează în ne-murire“. Ne agalaxați cu banalități.

ROBEA MIHAI: De prin Ferietre: „Ferietrea-i o himeră / fericierea-i ideal / nu se poate rupe-n două / nu-i obiect de uz banal. / Este singură abisul / dintre-a fi și a nu fi / fericierea este visul / minunat, dar celelalte nici alta nu sînt.

ION ROȘIORU: Trel, înșă așa: Eclipsa de mine... Februarie, spaima aceasta bătrîna / prin moarte mă poartă de mîna / var slîna pe frunzul prolix / c-o cofă de apă din Slyx. / Februarie care cînd vine, n-apucă eclipsa de mine... De-a lungul absteliei: „De tine mi-e viscol și noapte / Larissa, și uit să te strig / să vii ca pădurea de soapte / din mine s-o aperi de frig / mi-e ceală de tine pe zare / și nord mi-e de păsări goale / livezile plîng în păhare / pe limbă de clopot coclit / Mi-e viscol, Larissa, de tine / și pod mi-e de gheață pe seve / ce-ar fi, între două suspine / să vin să te apăr de foc?“. Inșă Revers întreagă: „Ce-ar fi să-i dăm un nume pustului în doi / pe suite de beclare la nord și sud de noi? / Să-i zicem, bunăoară, deșertul Eu-si-Tu / și să-i plasăm în partea lubrii dinspre nu / și-n timp ce serpil galbeni se vor puri la soare / Să îmbrincim verdețea dincolo de holare / iar ca să-i fim cu totul nisipului pe plac / Să nu păstrăm vreo oază nici cît un bob de mac / Să invocăm taifunul și-n aibă așteptare / Să ne urim în contra iubirii viitoare!“ Se așază, și-i bine.

M.P.C. ADICĂ MURGOCI PELEA — Constanta: Merită tot numele la Fierarul meu: „Ciobii rupe norii cernii seceră lunii / Fierarul zvîrle-n groapă, cu roaba minereu / Incandescente vetre topește metalul greu / În arși-fierbîntă cupătoare carbunii. / Fierarul meu poteșova cu palmele o frînge / și pe genunchii inoiaie un pașos rugînt / Cu palme bătătorite și ochi de antracit / Cu buzele asprite, crăpate pin / În jurul spuzei coapte ard turte de mîlai / De undeva, din noapte aud tropot de cai / Fierarul toarnă-n forme de lut metalu-n clopot / Din bronz viscos întreagă o inimă de clopot / O lîmște de zgură. Ciobii luna taie / Obrăjii mei și vatra piezîs, ca vilvătăre!“

PETRIARIU MEDA: Ziceți în scrisoare: „Adresez redacției dv. un nou ciclu de poezii. Poeziile care îndeplinesc condițiile impuse de creație poetică adevărată, vă rog să le publicați. Aștept cu nerăbdare verdictul dv.“ Vă răspundem: Luați loc, și-ascultați cîmîntele: Asa-i din cele 23 (douăzeci și trei) această Toporeală scurtată: „Mă lăfăi / în lesia verde / cu o nepăsare stranie / de soare ucis“. Mai adreșați poezii care îndeplinesc etc.

ION DAN BĂLAN. Din Fiecare: „De alb trăznit ea va veni să știe / cu cite grade urc spre asfințit / oh, pana sorții cum o să mă scrie / altă nerv spre noaptea răsuclit“. Deci din plecare, sinteti de Antologie cu acestea: Itecuose, Risipa culesului, Miraș.

GAFENCO MIHAI. Morilor de vînt: „Mori de vînt, o mori de vînt / V-au gonit de pe pămînt / Închizîții tehnocrați / Unde v-ai ascuns voi toate? / Stați ascunse prin poeme / De alt amar de vreme / Cum tinjîm și noi și vîntul / Să mai invadeți pămîntul / Încodată, mori de vînt / Pentru noi, o mori de vînt“. Dar bătrînicioase și fără de întelepciune, celelalte.

ADRIAN TAFRON: Ziceți în bilețele: „Știu, sint foarte mulți cei care vă scriu avînd impresia că ceea ce au realizat, au compus este ceva fantastic... Și de altele ori nu este adevărat. Nu vă cer decît un lucru: as dori să aflu părerea dv. Contează enorm, deoarece vreau să știu dacă temelia este bună și dacă se poate înalța ceva durabil“. Răspundem: deocamdată și temelia și toată zidirea, un plan, o himeră, apucați-vă de lucru. Dacă tot este să se scrie, dărîme-se, dar fier: și ruinează-urme trainice.

FLORESCU M. FLORIN: Grădina visurilor: „În grădina pe care mi-o amintesc / am adormit: / și visez / în grădina în care am dormit / o amintesc / în grădina în care am dormit / sufli încet un vînt ce colorează iarba / și-mi amintesc visul / cînd în grădina pe care mi-o amintesc / am adormit“. Om trăi și-om vedea ce-îl prin grădina aia mare și-a lui Dumnezeu.

MIHAI STRĂTESCU: Cite ceva era. Poate merită să bateți la mașină. Poate scrieți cîcit.

CRISTI OPRESCU: Vă oprim cu trei: Troc: „Deci vînt / mai lasă tu un zîmbet mai / pun eu o lacrimă / și / Încropim măcar / o incomoditate reciprocă“. Aici și dincolo: „Dincolo, dincolo de mine / un morman făcut / bestiile beau cafea îndoită / cu remuscări / pentru ce n-au făcut / și puteau face. / Dincolo de gura mea / de nealții / infatuate dorm cuvintele tale / altelei obosindu-mi pleoapele / ochii mi se închid / sub vîntul adîmîi silabe / Eu, vînzur nestăvîlit încă / de hîmeze / sint încă aici / dincolo de / tot ce înverzeste“. Rîna desăvîrșită: „Cu aceeași gestulație sfîșoasă / duclind la gură / poemetele mele / unul cele unul. / În așteptarea zborului / tăceai și ascultai / cum conacli / se sfîșiau reciproc / în focul din căminul vernil / Și mai gustai dintr-un poem / ca dintr-o gutuie / ca și cum n-ai știut / că-ai desăvîrșit / imi este curvîntul“. Deci dacă sinteti o rană desăvîrșită, nu veți face troc, aici și dincolo.

G.F. MILITARU: Ziceți că sinteti timid. Noi, de-o ambiție, vă publicăm aici, două: Paștel: „Toamna / cînd grădina / se umple / de ploaie / și vînt / înfloresc / melancolia / ca un tipăt / de cocor / uitat / în salcîmii / copilăriei“. Ca o bătaie a cîntecului: „Cînd rîul repede își prelingea / comoara lui de raze cristaline / și înl-

Ion Dan Bălan

Risipa culesului

Clopotul satului bate a chemare cu cîncanul timpului
și site omul gîndul din semitrezie
avem cu toții rățătorii de ani aseculți adine
vibrează albul ceștilor de cafea dincolo de
chironanție
și site omul gîndul ochiului și-n
revrur său
susurăm în plinset lingă negrul limperle al
vîntului de buturașă
confundăm străzile muiate-n smogul inserării
și transele
pierzindu-ne-n pasul spoii genuchilui nostru
îndoit pină în arîpă
plînge-n cere timpul rotindu-se
înaintea piecării la drum oamenii stau
asezată la masa rotundă
veclini de dincolo de suflet se cheamă
ca soldații la o țigară
amăgirea sub firma localului la forma
înțoarcerii
dintotdeauna ești departe de line la ora vie
a amintirilor
vino, orbul cristalelor vicleme mi-a aruncat
primele reflexe
dincolo de dealuri se decupează din retină
bunica dă-n linguri bătrîne cu tunete
de țeluni
formeale bai zăgrului cu fărâdele ca flui
pe fată
plîngem de aceea deseori pentru încă
o viață

ma spre ea se întoarea / ca-ntr-o trădare... / pe care gîndul n-o înțelegea / pe care trupul o primea deplină / cînd gratul tău în mine a crescut / cînd am văzut lumina pe colină / ca o bătaie a cîntecului mut / ca o cîntare a bătaiei lîm / am înțeles că timpul s-a născut / din slova mureșului arzînd din tină. Că nici nu lătm, nici nu dăm: curaj!

POT HRISTODORU: Ziceți: „Nu vă trimt nimic deocamdată. Vă întreb numai, dacă vă trimt ceva care se cere, să-mi spun vîrsta și profesunea. Dați-mi răspunsul dacă vreți, sub acest pseudonim“. Vă dăm: Poți. Hristodore s-n căutați în dinti niște gloabele nici mîinii. Noi v-am împărat, după nechezat; cal de zmeu, cit o simțoasă.

căuțăm rime cu sens pentru buletino de știri
exterior
ne anunțăm gospodari cu sania
făcînd vara
totul e să visezi zare scaldă-n răsăritul
soarelui pe mare
libertatea piinii ondulîndu-se sub valuri
inspicale...
vino, voloșea mea blondă, năpîrlese
și foneștele paharului vechi
la risipa de inimă a culesului...

Recunosc

Se acceptă starea de fapt
pentru că nu știu precis
dacă am lăsat sau nu
printr-un răspuns în plus
sau o întrebare
urme de pasăre în zbor pe zare...
recunosc:
am dat cu țurla bisericii în inima nopții
am mincat limba clopotului
ca să nu-i prindă dangățele rădăcini
am răsădit pămînt pe creștetul
nou născuților
mi-am învățat urmasii s-arunce ultrasunete
după făruriile zburătoare
am cules în dimineții roua pămîntului
pentru salba de mărgăritare a vieții
am scris pe fiecare cuvînt
„Găsește-te în zenii și în lubre!“
Știu
nu cu toții au făcut trup
la rădăcina luminii și zilei
la rădăcina istoriei
din care noi ne-am plămădit culoarea
de sînge
dar cu toții și-au pus măcar o întrebare
dacă au lăsat în urma lor
fiitful de pasăre în zbor pe zare!

NICOLAE PESCARU: Cîntăm din primul
poem: „În goana lor / după profituri / încalcă
legea / Dacă în scopuri / de apărare / transfe-
ră araf / extra-terestru“. Sinteti prea exra
și-n afară! Poezia ce-o mai fi pe-acolo?

AURELIA BRUMĂ: Ceraf cu foi: „Toate
s-au / strîns pe gînd / muntele din noi /
certat cu foi / mai rîzînd / mai cîntînd / mai
plîngînd“. Mai că nu-i!

IOAN HUTU: Acest mugure: „Pădurea alerga
cu un cadavru în brațe“. Să se dea huța, pină
s-o rupe crăcuța!

PREMIUL REVISTEI „LUCIFARUL“ LA CONCURSUL DE CREAȚIE „ANDREI MUREȘIANU“ - BRAȘOV

LIANA VIOREL

Ceas de cristal

Cobori pe neînțînă ce se stinge
În unuic ceas de cristal;
Apo minutul îl faci oval,
Și simți că peste tine
Timpul ninge.

Nu e Alecsandri și nu-i poveste,
Nu e ingheț și nu e ger afară,
E clipa ta superbă și ușoară
De care nu-ți poți uita
Că mai este.

Cobori pe neînțînă ireală
Într-o clepsidră veche și uzată,
Doar clipa ta superbă și ușoară;
Nu va părea nicînd
Blazată.

Foșnet

Dinspre pădure,
dinspre Dunăre,
dacă surcolu-l am Închide o clipă
cu smarulul trecător
al reinverii
ar apărea o primăvară
ancorată în partea stîngă a pieptului.

Vulcanul azvirle clipe
în care te-naci;
nepuțincii doar
îți caucii febril
lunecarea de lebădă.

Povirniș

Și apele curg repede,
Îmîntind
Ochiul nostru albastru
Plîngînd.

În virf rîmîn stîncile,
Cred că sînti și numesc
Odiile noastre de sfat
Cu sufletul.

Despre insule

Nu mi-ați spus nimic despre cai
Și-mi vine să strig după ei
Și să le pun coama pe bigudul
și să le pun la ureche
că sint ai mei
toți alergătorii
toți vecinicii cai.

Eram foarte mică
și întîndeam o mină,
două mîini întîndeam,
cu toate că-mi era
grozav de frică.

Nu mai rămînea decît să veniți
mai aproape un pas
Dar voi, alergătorii,
ați trecut,
Ați trecut mai departe.

Poveste

Ea era frumoasă
atît de frumoasă încît
își confrunta în fiecare zi
portretul
cu umbra tăcerilor
de plastilină.

atît de frumoasă încît
grădinarul
se lăsa lăsat
din urma sa.

Nu îi spusese nimeni
că e o floare
Nu îi spusese nimeni
că e o stea

Și totuși încerca zilnic
să alie cine e

Zăpoadă încălzită de sînge
sau
poveste neterminată

Telepatie

Nu a mai urmat nimic
Se rostogolise încet, ca într-un film
Luat cu încetîntor
a căzut strîmb
de pe trambulina visului

Nu a strigat ajutor
și nu a bătut din plame
nimeni

A fost un copil
Unul din copiii care prind fluturi
Și care zboară

Apoi
Nu a mai urmat nimic
Nici măcar tăcerea.

Desene de Raluca Grigoreca

Valul zvîcni

Te rog, dă-mi voia somnului
Să întrec din nou
În cușca sa.

E de neînchipuit
Cum poți să tai
Aripile somnului
Așa, dimineața.

Dintr-odată, se face lumină,
Prea-dulce, neseacăto,
Neînvinso.
O-mbrăzișezi
O dată
de două ori
Nesătul, pornești cu lumina
Insistentă și oarbă, în brațe.

CUMPĂNA

Așchii

I. Scrișori de pe o planetă vecină. Pe planeta noastră, numeroase păsări, plante sint ocrotite de lege. La ei, netalentatii se împuținează pe zi ce trece și, ca să nu li se pierdă sîmintea, sint declarati monumente ale naturii. Formele prin care se manifesta, acolo, această ocrotire par esolierice pentru un ochi pămîntean, inșă este de ajuns să cercetăm cu răbdare, fără cinism, dar cu multă îngăduință asemenea inedite aspecte ca să ne convingem, în parte, de împerturbabilitatea lor. Nu sint, asa cum ne-am putea închipui, niste exemplare rare / dimpotrivă, existența lor este multiplică și practică și sint repede recunoscutibile prin absența totală a semnalmentelor particulare. Se știe că pe această cale ei nu fac altceva decît să se confunde cu acea generalitate maximă a cărei determinățiune se apropie de valoarea zero. Este un mod acceptabil de a sîndi conservarea ființei. Pentru că problema se limita la cîțiva kilometri pătrați, în viziunea spațiului pămîntean, l-am dat dreptate. Am dat dreptate, dar cîmîntulîmure se răcea în sufletul meu! Citește cunosștințe profesionale m-au ferit inșă de o tristete împotriva, împotriva mie și, cel puțin la fel de împotriva, obiectul pe care trebuia să-l studiez.

II.

Mamei

Deschizi fereaștra cînd îmi cîntă cucul,
Îl rogi să între, să-l ascuți de-aproape,
Dunărea-mpinge către casă ape,
cu bombe-azvirle în grădina nucul.

Eu beau o ceasă de cafea sălcie
ca miezul nopții. Fără poezie.

George Alboiu

CONFABULE

Un țaran trece strada

În fața casei creștea un brad, pus
acolo de tatăl lui cînd se născuse el,
primul fecior. „Să crească împreună
și să fie amîndoi la fel de frumoși și
drepti...“, îi spusese femeii, atunci. Și anii au
trecut, bătrînii nu mai erau, muriseră la scurt
timp, unul după altul, înțînă, pe urmele ei, ne-
despărțîți, cum trăiseră. Bradul inșă se înălțase
în patruzeci de ani, era în plină putere, nu ca
el, bărbatul de aceeași vîrstă, care stătea acum
în prag, privindu-l. În copilărie, îl povestise el
Aristiei, împodobește bradul din curte, așază de
crengile lui celîntare, mere și nucl învelite în
poleială. Aristia inșă nu părea impresionată,
fire practică, de, cumpărase o arătare de plastic
vopsită prost cu verde, în fiecare an o spă-
la și o ungea, ca să lăucească. Spre asfințit inșă
nu mai făcea nici asta, făcea complicități,
zicea, ce atita teatru? Doar Mirela e lăceată
la mama, nu? Iar pentru noi doi n-are nici un
rost“. Înțelegea abia acum de ce nu avea nici
un rost, El, ca bărbat, nu mai însemna nimic
în viața ei, nu mai avea, cum spunea, nici un
rost, nici măcar cit o amintire din tinerețe.

Iulian Neașcu

● S-AU ÎMPLINIT LA FINELE LUI 1986 123 de
ani de la năsterea lui Herbert George Wells, unul
dintre cei mai fecunzi scriitori britanici ai secolului
al XX-lea, a cărui bibliografie însumează
peste o sută de volume. Avea aproape trezeci de
ani cînd a debutat cu povestirea „Mașina timpului“
cu care călătorește mult mai departe în viitor
decît oricare alt pămîntean și cu care își demonștra
aptitudinile deosebite pentru proza SF. În dreptul
cărora avea să adauge apoi opere ca: „Omni-
vizibil“, „Războiul lumilor“, „Primi cămieni în
lună“, „Baciul furat“, „Întîmplări cu domnul Polly“,
ca și studiile sale întituate „Scurtă istorie a ome-
nirii“, „Arta de a trăi“ sau „Năsterea și ferice-
rea omenirii“.

În unele dintre lucrările sale Wells a avertizat
asupra pericolului pe care îl reprezenta fascismul
în ascensiune, cum este cazul volumelor „Dicta-
tura domnului Parhamo“, „Căderea lui Hitler“,
Wells a intrat în conflict cu concepțiile și
practicele burheze („Domnul Bletsworthy“, „În
înțînă Rampol“, „Prevederea nu-si nicotodată de
prisoș“).

Faima mondială l-au adus-o însă lui Wells ro-
manșele utopice scrise în prima jumătate a vieții
său, prin elementele lor inovatoare, au pus bazele
dezvoltării literaturii SF, ca un gen literar
deosebit de interesant, de modern și viguros.

POEȚI ȘI CENACLURI

MARIA LUCREȚIA STURZĂ

Donație

Îți dau anotimpul din toamnă
Și cocostirul din brațe,
Remurire de lună
Și sărutul din miini.

În-ți puterile mele, toate,
Și dă-le cuiva,
Dacă poți dă-le toamnei,
Și cocostirilor,
Și ramurilor de lună.

Pentru toate

Prima oară am ascultat sărutul cu soare,
Apoi am confundat emoția dragostei cu
marea;

Am respirat dorul de cocostirci
Și și-am ascultat brațele, mamă!

A doua oară am mîngîiat anii pe țimpe,
Am rămas alături de vîrsta lor,
Și am cufundat graiul meu
În fața ierbiilor de toamnă.

Acum, cred că lumea vine din mine,
Odată cu literetele scrișorilor din armată,
Cu îndrăgostîții dintre ploii
Și cu gestul copiilor din miinile noastre.

Orașul cu migdale

Pe-acolo pe unde plouă cu migdale în
fiecare zi,
Desen de Ilie Florin

Se află vocabularul unui om al său,
Care este registozul acestui oraș îndrăgostit
De senzațiile oamenilor melancolici.

Trăim într-o singură zi din an,
În care plouă cu migdale,
Chiar dacă plouă prin soare.

Gioconda s-o clătît în ploaie;
Pictorii se discută între ei,
Despre felul în care s-o născut fiecare.

ANDREEA MAFTEI

Așteptare de toamnă

Era vremea toamnei din noi
Te așteptam cu vîntul bădîndu-mi
umbra prin mările tale neumbate
și necunoscut
Te așteptam cu frunzele mele rugînite
rășfrite pe umeri
Cu pleoia toamnei din noi căzută
peste trupurile noastre.
Te așteptam cu mine la capătul
drumului
Mereu, mereu căuțam
semelele verii și toamnei

Condorul

Îi era foame
Și se hrăni din zbor cu el însuși
Îi era sete
Și își bău în zbor sîngele.

Eminescu

Poate în mîntea noastră plină de frumos
L-am inventat pe Emi.escu
El ne-a reunii gîndurile
Poate că nu exista în acest caz.
Poate în mîntea lui plină de frumos
El ne-a inventat pe noi.

«Orizont arădean»

de o vreme, revista „Orizont“ (unde
apar, de altfel, interesante dezbateri
și eseuri de critică literară între care
sint de remarcat mai ales acelea ale
lui C. Ungureanu și Lucian Alexiu) publică și
cite două pagini, întitulate „Orizont arădean“
și pe care le sustin scrișorii din Arad. Nu e
intia concentrare de acest fel inșă ea pare că
și-a găsit formula potrivită, ceea ce ne face să
semnalăm sfîrșitul acestui grup literar de o
însemnătate de acum considerabilă în noua
geografie literară românească. Să notăm, mai
întii de toate, incisivele tablete ale lui Florin
Bănescu, care se dovedește nu doar un prozator
remarcabil ci și un jurnalist cu nerv; e este
unul dintre deținătorii unei memorii culturale
în afară de comun și însemnările lui, reunite
sub titlul de „Accente“, produc cîte o dovadă
de viață istorică românească pe care cine
voiește să o cunoască o poate cunoaște și de
sici. Apoi, concentrările „cronici literare“ ale
lui Al. Ruja, interesat în „Orizontul arădean“
cu precădere de literatura acestei regiuni, ceea
ce nu însemnează defel că am avea de a face
cu un critic de optică regională. Alături de el,
Ioan Birși vedește o inclinație către filosofia
artei și eseurile lui lapidare pot să dea imagi-
nea un eseiist de forță abia atunci cînd stau
asezate unele lîngă altele; e, asadar, un co-
mentator apert de construcție intelectuală a cărui
valoare se vede pe spații mari. Note de lectură
par să fie fragmentele semnate de Gh. Schwartz,

În realitate un „Jurnal de romancier“ al cărui
interes stă într-un mecanism de lectură, propriu
prozatorului. Interesat să descopere la altii „les
ficeles du mîtier“. Interviuurile lui Vasile Dan
aduc și ele un aer de seriozitate ca și jurnalistic
pe teme curente a lui Emil Simandan.
Dumitru Toma, C. Mărănduc, Iulian Negrii,
Horia Ungureanu nu sint nicidcum prezente
care să completeze un sumar ci autori care tre-
buie urmăriți, alți în domeniul creației, cit și în
aceia al altitudinii jurnalistice. Să notăm că
„Orizont arădean“ este și un jurnal colectiv de
creație și o foaie de temperatură a unui mediu
literar; iață un tablou de grup care merită
urmărit cu atenție.

A.S.

● Cu prilejul aniversării lui Mihai Eminescu,
de la a cărui năstere se împlinesc 137 de ani,
secția de poezie a Asociației Scriștorilor din
București va invita la Casa Scriștorilor, Calea
Victoriei 115, în ziua de joi 15 ianuarie 1987,
orele 17, pentru sărbătorirea poetului nostru
național.

Despre opera lui Eminescu va vorbi academi-
cian profesor Zoe Dumitrescu-Busulenga.
Acelor Dan Nasta va recita Lucașfarul.
Violonștistul Mihai Constantinșescu și violonșta
Corina Bura vor interpreta din reperiorului mu-
zical clasic.

POEMELE PĂCII Si ale SPERANȚEI

WOLFGANG TILGNER

Al treilea război mondial

Americanii gândesc că al treilea război mondial va avea loc în Europa... englezii și francezii gândesc că al treilea război mondial va avea loc în Germania...

VOLKER BRAUN

Păsările și testul, 2

(DUPĂ UN REPORTAJ DE ROBERT SCHEER)

La albatrosi — locuitorii zării în zborul lor ușor, ce-l pizmum Cum și-au deschis aripile, privim: Cum se odihnesc pe vini, deasupra mării...

Spre est? Spre vest? Oare-ncoace să caute? Cum se topește, cu brațe ridicat-n Lumină, Slăbiciune fără nume!

Abia apoi se-nalță marea-n spume Și hăbuitul groaznic l-auzim. E timpul să ne-adăpostim.

STEFFEN MENSCHING

AI BĂGAT DE SEAMĂ, ÎN LIBRĂRIE, CĂ SOLDATUL AMERICAN

peste cinci ani, cu maimuțe și hipopotami colorați, că i-a zîmbit, făcîndu-și de lucru cu nasturele de la uniformă...

In românește de Victor Scoradeț

CHENJERAI HOVE

ZIMBABWE

Mamă

Tată spune-i mamei că am simțit războiul în războiul năste soldați. Am să-mi împlinesc dragostea cînd soldatul din mine va muri...

Donator de singe

Un afis amenințător scris cu negru: „Ajută, dă singe, vrei să salvezi o viață?”

EDITURA „HODOJESTVENNAIA LITERATURA” DIN MOSCOVA a început publicarea „Biblioteca literaturii chineze” în 40 volume. Această colecție va cuprinde operele cele mai reprezentative ale clasicii literaturii chineze din toate timpurile...

DINTR-UN RECENT INTERVIU al lui Rene Haeseryn, secretar general al Federației Internaționale a Traducătorilor: „Federația noastră are ca scop realizarea unei mari bune înțelegeri între popoare...”

Picasso: „Fetița cu porumbel”

Am rămas nedumerit așa c-am bătut la ușă: „Dar care singe, vreau să spun, poate singele de negru să salveze un război început în apărarea albilor?”

Din nou mă holbez la afiș și apoi îmi dau seama ce vrea să spună: singe.

JARED ANGIRA

KENYA

De fiecare dată

De fiecare dată cînd treci ducîndu-ți de mină umbra, iubită se va întoarce în nenăscut și vîntul se agită de ultima amintire a prezenței tale.

Trebuie să plutesc atînci, împingînd la vînturile mele, deasupra tuturor munților de pe Pămint, să străbat toate mările lumii, cînd te ascunzi, pîndești și rizi printre înțelese acelei oaze?

Parada militară

Intindeauna în poziție de drept cînd frigid îmi înghețe răzvrătirea și canicula îmi topește Judecata

Pămintul încins de soare fierbe sub picioarele mele, furnicile îmi muscă fălpile în prostul lor tăcut

trebuie să sun din goarnă să cînt un mars pînă se despică pietrele dină mi se umflă gîtul

ordinele îmi dezvelesc inima pentru recompensa care nu va veni niciodată

priveste spectatori urcați pe deal să-și stingă sentimentele urmărind parada militară și-mi apreciază învina impecabilă dar nu-mi observă amărăciunea impecabilă

In românește de Tudor Stancu

REVISTA STRĂINĂ

KOSTAS VALETAS este scriitor grec din generația de mijloc. S-a născut în anul 1938 într-o așezare din celebra insulă Ios, a studiat dreptul și politica la Universitatea din Atena, apoi filologia italiană și spaniolă la Universitatea din Louvain. Interesul pentru problematica socială își găsește reflecția în creația sa literară, formată în principal din povestiri și romane, unele dintre acestea distinsă cu Premiul Național pentru proză și cu Premiul pentru colaborarea culturală între popoarele din Balcani.

Voluntățile lui continuă tradiția literaturii grecești pentru care dorința de libertate și de dreptate reprezintă cele mai înalte valori ale existenței umane. Distrugerea acestor valori în Grecia de către generali fasciști, între anii 1967-1974, a coincis cu debutul lui Valetas în literatură (volumele: „In cafeneaua lui Tambakis” — 1970, „Zidul chinezesc” — 1971 și „Străniul” — 1972). Poate de aceea aceste lucrări au un ton preponderent pesimist și atrag atenția în mod tragic pentru eroii lor.

DEȘI ARE NUMAI PATRUZECI DE ANI (s-a născut în anul 1946), Christopher Hampton este unul dintre dramaturgii de marcă ai Marii Britanii. A lucrat o perioadă la Royal Court Theatre din Londra decidîndu-se muncii de adaptare pentru scena londoneză a unor lucrări clasice datorate lui I. Babel, A.P. Cehov, H. Ibsen, Molière, Hampton este un maestru nelăteat al ardei dialogului, fapt demonstrat de toate piesele scrise pînă acum: „Cînd ai văzut-o ultima dată pe mama?” (1966), „Dol micul vagabonz” (1968), „Echilibrul” (1969), „Eliantrop” (1970) și „Fie Vestiri din Hollywood” (1984). Este influențat — și recunoaște acest lucru — de creația lui John Osborne.

Hampton „privește (și al) înapoi cu mină” în toate piesele sale. El își construiește lucrările pe principiul episoadelor, ceea mai reprezentativă piesă în acest sens fiind „Povestiri din Hollywood”, care are nu mai puțin de douăzeci și două de episoade. Marile nume de personaje care se succed cu destul de mare repede — în plasa apar, printre alții: Johnny Weismuller (Tarzan), Chico și Harpo Marx, Thomas Mann, Heinrich Mann, Bertolt Brecht, Lion Feuchtwanger și alții — schimbarea rapidă a mediului în care se desfășoară acțiunea, întoarce în timp, toate acestea formează un mozaic compact, bine alcătuit, reprezentînd un tablou plastic și veridic al Hollywoodului, Meca filmului american, departe de tragediile și ororile celui de al doilea război mondial, dar unde ecourile acestuia se fac totuși simțite. Iantul întregii acțiuni este asigurată de Odon von Horvath, cunoscut scriitor și actor german din anul '30 care însă s-a refugiat în Statele Unite în momentul în care în Germania s-a instaurat fascismul.

SCRITORUL CRITICUL LITERAR ȘI ESISTUL portughez Manuel Ferreira, despre lucrarea sa „Aventura creolă”: „Prin „Aventura creolă” înțeleg întregul proces de schimbări pe care locuitorii insulelor au cunoscut în timpul războiului începînd din anul 1492, cînd portughezii au descoperit aceste insule, pînă astăzi. Schimbările profunde în simțul unei societăți marcate de două culturi — una africană, alta europeană — au dus rapid la întreprinderea neobișnuit de puternică a acestor culturi. A apărut un om nou, o nouă acțiune, diferită de toate celelalte din punct de vedere antropologic.”

Manifestarea extraordinară a acestei simbioze, armonia culturală pe care nu putem să o prevedem Alimé César, mare poet de limbă franceză provenind din Martinica, atînci cînd în celebrul său studiu „Discurs despre colonialism” afirma că înclinarea europeanilor și africanilor nu va putea duce niciodată la apariția unei societăți în care ambele culturi să fuzioneze într-una singură. Cu toate acestea, în Insulele Capului Verde acest lucru s-a petrecut: din punct de vedere cultural, artistic, antropologic, sociologic etc.

Cuvîntul „creol” a fost înscuț de locuitorii Insulelor Capului Verde ca apartîndîndu-l, în sens antropologic și lingvistic.”

DE NUMELE LUI NICCOLO PAGANINI sînt legate multe legende. Compozitor remarcabil și interpret de geniu, el a creat muzică modernă ale interpretării la vioară și a lărgit considerabil posibilitățile de folosire a acestui instrument. Goethe și Heine, Hugo și Balzac, Liszt și Schumann și mulți alți contemporani de marcă al lui Paganini au fost fascinați de virtuozitatea și ușurința interpretării lui. Cîntul a apărut însă altele realități de excepție ale marelui compozitor și interpret italian, „tehnica lui diabolică” fiind susținută de o serie de forțe supranaturale. De altfel, curia papală a refuzat, la moartea sa, dreptul de a fi înmormîntat în Italia.

A trecut de atînci vreme multă și cînd se crede că toate legendele despre Paganini au fost spuse, a mai apărut una care, n-ar fi exclus, le-ar putea anula pe toate celelalte. Despre ce este vorba? În Statele Unite a apărut un articol intitulat „Nicolò Paganini” în care autorul, doctorul M.R. Schonfeld, afirmă că Paganini suferea de boala lui Marfan. Sindromul Marfan se caracterizează printr-un complex de anomalii din primul rînd prin dezvoltarea exagerată în lungime a degetelor, așa numitele degete-păianțen, printr-o mare mobilitate a acestora. Așa se explică, potrivit părerii lui Schonfeld, faptul că mîna stînga a lui Paganini avea o extraordinară capacitate — „diabolică” — de a stăpîni vioara, performanță pe care nu o pot atînge persoanele care nu suferă de această boală.

Demn de remarcă este faptul că Schonfeld a ajuns la această concluzie numai pe baza unor descrieri făcute marelui violonist de contemporani ai acestuia.

Poeți din Cuba

LUIS ROGELIO NOGUERAS s-a născut în Havana în 1944. Este licențiat în litere la Universitatea din Havana. A publicat romanele „Cap de Morcov”, „Si dacă mor milne”.

A lucrat în cadrul unei edituri a Ministerului Culturii, a compus scenarii. A încetat din viață în anul 1988, în urma unui accident.

Pentru somnul tău

Pentru somnul tău, foaia liniștea lumii Pentru somnul tău, sîrutul cast al acruului Pentru somnul tău, inima trandafirului Pentru somnul tău, un drum care să te ducă (pentru somnul tău) spre zori călduți (pentru somnul tău) fără să trec prin noaptea Pentru somnul tău.

V. Orlando (Cuba): „Semănător”

Tot

Vis și amiez, arbori mîngiați de lacrimi și vînt, umbre vii și seminele gîngăși și caprul multor asfințituri șgomele întemperi și liniști buște arhangheli pumni strîși sete lînerete prieten buse surisuri despărțiri totul pentru alimentarea focului poeziei.

ISTORICUL DANEZ JENS JURGENSEN a ajuns la concluzia că celebrul scriitor Hans Christian Andersen nu este fiul unui cizmar și al unei spălătoare, cum se afirma pînă acum. Potrivit părerii lui Jurgesen, vestitul povestitor este fiul nelegitim al regelui danez Christian al VIII-lea și al Elisei Ahlefeld Laurig von Transeker, în vîrstă de numai șaispezece ani la data nașterii copilului. Pentru a ascunde această legătură, reșele l-a dat pe noul născut în grija unei familii sărace din Odense, asezare aflată la mare depărtare de Copenhaga, reședința regală.

Un element în plus în favoarea versiunii lui Jurgesen îl constituie și asemănarea dintre figura celebrului scriitor și cea a suveranului... călător pe alături. Comunicarea lui Jurgesen referitoare la originea lui Hans Christian Andersen, cel mai celebru dintre toți danezii, a provocat un val de nemulțumiri în rîndurile cetățenilor micii țări scandinave, care l-au fi vrut pe vestitul lor conștient că pe un-lor de-al lor, al celor umili și sărmani pentru care a scris, și nu din os domnesc.

„GENERALII” ESTE TITLUL UNUI FILM documentar, care a avut premiera nu demult în San Sebastian, în Spania, și care s-a bucurat de un succes neobișnuit pentru un film din această categorie. Generalii sînt opt fosti generali — din Portugalia, Grecia, Franța, Italia, R.F. Germania, Norvegia, Anglia și Olanda — care au ocupat funcții importante în cadrul N.A.T.O. De data aceasta cel opt generali au creat un pact al rațiunii, ei pledînd împotriva războiului, pentru înțelegeri și colaborare internațională. Cel opt bărbăți aflați în fața aparatului de luat vederi prezintă opt destine, subiecte deosebite care pot fi opt filme. Cu toate acestea, ei constituie un singur întreg împotriva războiului, pentru pace în Europa și în întreaga lume.

Filmul acesta, care durează aproape trei ore, a fost realizat de scenaristii și regizorii Walter Heynowski și Gerhard Scheumann din R.D. Germană.

ACASĂ

Acasă, bună dimineața

V enă zilele de-a valma și se trecură-n basm. Ce munți înalți și ce cîmpii întinse! Pe drumul meu de ape răcînd în aventuri mă simt acasă, frumos înalt și neîmbătrînit. An nou (știți cumva din cine sînt versurile? parca-s ale mele, nu?) speranțe noi și roze vise, ne-nchipuit neant fermecător, tu ești zăpada paginii nescrișe și semne de-ntrebare-n vîntur... An nou, izbîndă nevenită, aur pîrguit în noaptea amintirii, culcîș ingenuunchiat lîngă scara mireșii, scară de mătase, lepădare de zei, rarnec al împotrîvirii, dimineața de miracol, patimă al lenuului scump, nemernicie pe punte de corabie, lustrul lumii cînd plouă cu stete, mica mea desănădăde, urletul vîntului pe drumul spre Brăila, apriga și amara spaimă a unui lepure lătrat de cîini — An nou, ce vei zidi în noi? Sîntem oameni ai mirăii, ai păcii, ai liniștii și ai cîmpilor pe care le vrem pline cu griu și cu pepeni. Aș vrea, acum și aici, să ne luminăm picioarele numai pe miriști de orz, de griu și secară. Colo după muchia malului, unde începe balta și se deschide aventura lumina soarelui mă pîndeste ca pe cel mai frumos vinat. Colo după muchia malului miroase o cimbru, a plecare spre mari depărtări, a întoarcere bogată. E un privdor de lut acolo în năzăritărea Dunării prin Bărgan. Oriunde m-aș afla îl deslusec. E acolo și un nuc, mult prea

Ulise

Totul era în ordine: am lipsit cit trebuia, m-am înfruntat cu ciclopi și cînturi de sireni; m-am întors și m-a recunoscut cinele bătrîn și credincios. Dar, tu, Ingrato, tu, care nu l-ai citit pe Homer, n-ai atins măcar covorul, iar acum te gîseac înconjurată de copii (frați vitregi ai lui Telemac al meu) plîngînd, fîlindă — tocmai te-a părăsit primul pretendent ce-a ajuns la poartă și cînd nici nu plecasem bine, spre Troia.

WALDO GONZÁLES LÓPEZ s-a născut în Oriente (Cuba) în 1946. A absolvit Școala de Arte dramatice în 1969. A fost profesor la catedra de Istoria literaturii pentru copii și tineret, la Școala Națională de Artă, unde în prezent se ocupă de arta teatrală. Pe lîngă această studiază pentru licența în Filologie la Universitatea din Havana.

Între 1975 și 1976 a obținut o serie de distincții la concursurile naționale. Lucrează la Editura „Lumea Nouă” a Institutului Cubanez al Cărții și e membru al Unimii Scriitorilor și Artiștilor din Cuba.

În primul său volum, „Acest îmn, viața”, Waldo Gonzales López se apropie de realitatea vitală a timpului său, incluzîndu-se în ea, în toate veritabilele aspecte, alți socialiști și persoane, oferindu-ne o nouă mărturie, echilibrată, în esență lirică, unde figura epică, evenimentul eroic devin fapt cotidian, intim, adînc.

„Acest îmn, viața” prin dubla investigație — istorică și personală — a realității pe care o abordează, aparține pe deplin celei mai tinere poezii cubaneze.

WALDO GONZÁLES LÓPEZ

Afiș politic (I)

Să arborăm epoca, să desfacem timpul ea să atestăm această planetă să ne înălțăm într-un mine soare, într-un permanent azi culminant, ca focuri neobiștite, să țîșnim cu ale noastre cuvînte-flori-feroce și gesturi epice în zorii secolului XXI.

Rit

Un incendiu de singurătate simt în toți porii, luna își așează cornul pe bolta nopții, alea îi se ascunde după stîncile reci, ale timpului.

Ca nu cumva să te aprînz sub soarele acestui dorinț, să te gonesc, dar te chem imediat de la masa mea te zăresc print fum eu ochii goi al unui popor întunecat îți slujesc amintirea ce-mi umple orele îți cînt ochii oaspeți ai poeziei îți clozește măreția micim de colțurile universului acestei coli albe.

Așa te fac să exiști epidemia ce pornește-n zbor munte gigant al absenței tale

Te încrutez pe zidul vîntului.

Prezentare și traducere de Lidia Sofia

Luceafărul

Revistă editată de UNIUNEA SCRITORILOR din REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Redactor-șef: Nicolae Dan Frunteală, Mihai Ungheanu (redactor șef adjunct), A. I. Zăinescu (secretar responsabil de redacție)

REDACȚIA: București, Piața Școlii nr. 1, tel. 17 32 09 ADMINISTRATIA: Calea Victoriei nr. 115, tel. 50 74 95 Tiparul executat la: COMBINATUL POLIGRAFIC CASA ȘCOLII